

Ledet af Herrens hånd

Habakkuks to tavler

Jeff Pippenger

2012-10-16

Habakkuks to tavler 4 af 95

For mig er det ganske vanskeligt nogenlunde at komme igennem otte sider notater på en times præsentation. Og hvis I vil bemærke det, har vi 20 sider; så jeg lader jer blot vide, at jeg ikke har til hensigt at læse disse notater op. Jeg har til hensigt at læse nogle af disse afsnit heri for dem, der ser med på LiveStream og kan downloade notaterne; og for dem, der til sidst ser dette på DVD, så de har dette i dokumentationen for sig selv, hvis de ikke allerede har disse artikler til rådighed. Det, vi beskæftiger os med, er Habakkuks to tavler, og på dette tidspunkt er alt, hvad vi gør, at søge at påvise, at Ellen White var enig i de sandheder, der er fremstillet på dette 1843-kort.

De første tre præsentationer, som vi afsluttede i går, viste, at Ellen White klart og specifikt stadfæster 2520-tidsprofetien som gyldig i Tidlige Skrifter, side 236.

Når hun taler om den første skuffelse i marts 1844, siger hun, at milleritterne efter skuffelsen fortsatte med at studere Bibelen, og de opdagede, at det samme bevismateriale, som havde ført dem til at forudsige 1843 for de 2520, de 2300 og de 1335, netop dette samme bevismateriale da blev anerkendt som bevis for, at disse profetiske perioder endte i 1844. Og vi drøftede, hvordan de eneste profetiske perioder, hun kan tale om, er disse to [med henvisning til de 2520 og de 2300 på 1843-kortet], ikke de 1335. De 1335 begyndte i e.Kr.-tidsperioden; de endte i 1843. Derfor lægger hun sin tilslutning til forståelsen af de 2520 og de 2300-årige profeti.

Og dernæst fortsatte hun med at sige, at i denne tidsperiode, da de begyndte at påvise, at tre tidsprofetier endte i 1844, var det dette, der forårsagede den forfølgelse, som drev milleritterne ud af kirken. Det er således ikke nogen tilfældighed, at mænd og kvinder her ved verdens ende bliver forfulgt i Adventistkirken for at fremlægge oplysningerne om, hvorfor de 2520 endte i 1844.

Ledet af Herrens hånd

Så bevæger vi os nu over til et andet emne, dette her lige her [med henvisning til AD508 på 1843-diagrammet]. Hvis I ikke har set på disse diagrammer, vil I opdage, at Søster White siger om dette 1843-diagram: "Jeg så, at Herren ledte i dette diagram," og om dette 1850-diagram siger hun, at Gud var med i udgivelsen af dette diagram. Hun har således fortalt os, at Gud var involveret i fremstillingen af begge disse diagrammer, og at den måde, hvorpå de er opbygget, var menneskeligt tilsigtet. Milleritterne gjorde det med vilje, men det var efter Guds plan.

Heroppe, fra 677 f.Kr. og ned til det, de troede, nemlig år 1843 e.Kr., er dette den kolonne [med henvisning til den anden kolonne fra venstre på 1843-diagrammet], som definerer de 2520, og som begynder i 677 f.Kr., og de mente, at den sluttede i år 1843 e.Kr.

Og de bevarede denne grafiske illustration på 1850-kortet, fra her [med henvisning til den tredje kolonne fra venstre] 677 f.Kr. til her, år 1844. Dette er 2520-kolonnen, som findes på begge kort.

Og midt imellem disse søjler er korset i begge tilfælde.

Og lige neden under korset står henvisningen til det Daglige. Og symbolet på det Daglige, hedenskabet, roden til den hedenske religion, er selvophøjelse; og her kan man se Herrens hånd i dette, ikke nødvendigvis den menneskelige hånd på begge disse tavler.

For at du og jeg, eller nogen som helst, skal få vor selvophøjelse taget fra os, må vi komme til korsets fod, som afspejlet på begge disse tavler. Den lektie er illustreret.

Og når vi naturligvis taler om søjlerne i de 2520 med korset i midten, ved vi, at i opfyldelsen af Daniel 9, da Kristus kom for at stadfæste pagten med mange i én uge, svarer denne ene uge til 2520 dage, og midt i denne uge blev han korsfæstet. Således ser vi korset i midten af disse søjler på hver af disse tavler, og disse antyder de 2520 dage, hvori Kristus stadfæstede pagten med mange.

Så vil vi nu tage spørgsmålet om „det daglige“ op og Ellen Whites tilslutning til det.

"Den 23. september viste Herren mig, at Han for anden gang havde udrakt sin hånd for at genvinde resten af sit folk, og at anstrengelserne må fordobles i denne samlingstid. I adspredelsen blev Israel slået og sønderrevet, men nu, i samlingstiden, vil Gud læge og forbinde sit folk. I adspredelsen havde de bestræbelser, der blev gjort for at udbrede sandheden, kun ringe virkning, udrettede kun lidt eller intet; men i samlingstiden, når Gud har sat sin hånd til at samle sit folk, vil bestræbelser på at udbrede sandheden få deres tilsigtede virkning. Alle bør være forenede og nidkære i arbejdet. Jeg så, at det var forkert, at nogen henviste til adspredelsen som eksempel til at styre os nu i samlingstiden; for hvis Gud ikke skulle gøre mere for os nu, end Han gjorde dengang, ville Israel aldrig blive samlet. Jeg har set, at 1843-diagrammet var ledet af Herrens hånd, og at det ikke burde ændres; at tallene var, som Han ville have dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet."

Derpå så jeg med hensyn til det „daglige“ (Daniel 8,12), at ordet „offer“ blev tilføjet ved menneskers visdom og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelse deraf til dem, som frembar råbet om dommens time. Da enheden bestod, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af det „daglige“; men i forvirringen siden 1844 er andre opfattelser blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt. Tid har ikke været en prøve siden 1844, og den vil aldrig igen blive en prøve.

Herren har vist mig, at den tredje engels budskab må udgå og forkyndes for Herrens spredte børn, men det må ikke hænges op på tid. Jeg så, at nogle blev grebet af en falsk ophidselse, som opstod ved forkyndelsen af tid; men den tredje engels budskab er stærkere, end tiden kan gøre det. Jeg så, at dette budskab kan stå på sin egen grundvold og ikke behøver tid for at styrke det; og at det vil gå frem i mægtig kraft og udføre sit værk, og det vil blive afkortet i retfærdighed.

"Da blev min opmærksomhed henledt på nogle, som er i den store vildfarelse at tro, at det er deres pligt at rejse til det gamle Jerusalem, og som mener, at de har et arbejde at udføre dér, før Herren kommer. Et sådant synspunkt er egnet til at bortlede sind og interesse fra Herrens nærværende værk under den tredje engels budskab; for de, som mener, at de endnu skal rejse til Jerusalem, vil have deres tanker dér, og deres midler vil blive holdt tilbage fra den nærværende sandheds sag for at bringe dem selv og andre dertil. Jeg så, at en sådan mission ikke ville udrette noget virkeligt godt, at det ville tage lang tid at få selv ganske få af jøderne til at tro blot på Kristi første komme, langt mindre til at tro på hans andet komme. Jeg så, at Satan i høj grad havde bedraget nogle i denne sag, og at sjæle overalt omkring dem i dette land kunne hjælpes af dem og ledes til at holde Guds bud, men de forlod dem til undergang. Jeg så også, at det gamle Jerusalem aldrig ville blive genopbygget; og at Satan gjorde sit yderste for nu, i indsamlingstiden, at lede Herrens børns tanker ind på disse ting for at hindre dem i at lægge hele deres interesse i Herrens nærværende værk og få dem til at forsømme den nødvendige forberedelse til Herrens dag." Early Writings, 74–76.

Et par ting, som vi vil påvise, er, at vi har et afsnit fra Early Writings, side 74. Dette har vi behandlet tidligere. Mange af de emner, vi vil behandle i denne fremstilling, har vi behandlet før; men de fleste af os forstår ikke, at dette afsnit i Early Writings gennemgik en udvikling. Sådant som det foreligger i bogen Early Writings, vil mennesker bruge det, der står i Early Writings, til at fordreje sandheden. Men hvis man går tilbage til de oprindelige kildedokumenter, bortfalder grundlaget for deres fordrejning af sandheden.

Der er altså meget, som kan siges om dette. Jeg vil kun påpege et par punkter, fordi vi her beskæftiger os med det daglige. Men i dette afsnit fra Early Writings vil jeg bede jer lægge mærke til de allerførste to tanker, den 23. september.

Okay. 23. september, hvis De ikke er fortrolig med det, kan De indsætte 1850 dér; 23. september 1850. Dette har betydning for den korrekte forståelse af det stadige.

Slutningen af det første afsnit er en udtalelse, som vi allerede har behandlet her i de sidste par dage: »Jeg har set, at 1843-diagrammet var ledet af Herrens hånd, og at det ikke skulle ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så at ingen kunne se den, før Hans hånd blev trukket bort.«

Det andet afsnit siger: „Derpå så jeg i forbindelse med det —daglige‘ (Daniel 8:12)“ Nu vil jeg blot bede jer om at lægge dette på sinde — vi vil uden tvivl behandle det senere, om Herren vil — at når det daglige er fremstillet på 1843-kortet, lige her, står der: „det dagliges borttagelse“; der står: „Daniel 12:11 og 12.“ På 1850-kortet, når det omhandler det daglige, står der: „hedensk herredømme eller når det daglige tages bort, Daniel 11:31.“ Så på disse to kort er det fokus, som de identificerer ud fra Daniel 11:31 og Daniel 12:11, det dagliges borttagelse. Er det klart?

Og i Daniel 11:31 og Daniel 12:11 er det hebraiske ord, der oversættes med »fjerne«, sur, og det betyder »at tage bort«; det betyder »at fjerne«.

Men i Daniel 8, vers 11, hvor der står, at det daglige bliver taget bort, er det et andet hebraisk ord. Det er rum, og det betyder „at løfte op og at ophøje“.

Således brugte William Miller Crudens konkordans, og Crudens konkordans giver ingen indsigt i hebraisk eller græsk. Herren ledte derfor milleritterne; for af de tre steder, hvor det daglige omtales i Daniels Bog, Daniel kapitel 8, Daniel kapitel 11 og Daniel kapitel 12, betyder det hebraiske ord i kapitel 11 og 12, som er oversat med »tage bort«, netop »tage bort«. Og det er dette, de fremhæver på disse diagrammer: at når hedenskabet blev taget bort, ville profetierne om de 1290 og de 1335 begynde.

Men i Daniel 8, når „det daglige“ tages bort, taler det ikke om at blive fjernet; det taler om, at hedenskabets religion bliver ophøjet og ophøjet til ære. Så Milleritterne havde ret. De henviste til de to kapitler i Daniel, som handler om, at „det daglige“ tages bort.

Men her i Early Writings, og når vi går tilbage gennem de oprindelige kildedokumenter, vil De i dette kapitel se, at denne henvisning til Daniel 8:12 oprindelig ikke er der. Jeg ved ikke, om Ellen White bad dem om at medtage den dér i 1882, da de trykte Early Writings, eller om en af redaktørerne indsatte den. Jeg føler mig ikke truet af det, for her tales der ikke om borttagelsen.

Der står i det andet afsnit: »Derpå så jeg med hensyn til det —daglige' (Daniel 8:12), at ordet —offer' var indsat af menneskelig visdom og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelse heraf til dem, som frembar råbet om dommens time.«

For nogle år siden havde vi i Tyskland et møde med nogle af de fremtrædende præster i Tyskland og nogle af seminarielærerne fra Tyskland, hvor jeg fremlagde dette budskab, og de kastede deres sten mod det.

Og der var en præst der fra Italien, og han fremførte et af de tåbelige argumenter om dette vers. Og det, han sagde, var — og der er flere tåbelige argumenter om det Daglige, så man ser ofte dette tåbelige argument brugt, og vi vil anføre det her i protokollen. Der står: „Så så jeg i relation til det —daglige' (Daniel 8:12), at ordet —offer' var indsat ved menneskelig visdom og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som frembar domstidens råb.“ Her er det tåbelige argument: De siger, at Ellen White ikke stadfæster det Daglige her; hun stadfæster pionerernes forståelse af, at ordet offer blev tilføjet ved menneskelig visdom og ikke hører til teksten. Forstår I? Så denne italienske præst fremfører dette argument.

Og jeg sagde: »Nå, forklar mig så den næste sætning, pastor.«

Den næste sætning siger: »Da der herskede enhed før 1844, var næsten alle forenede om den korrekte opfattelse af „det daglige“; . . . « Dette handler ikke om den korrekte opfattelse af, at ordet sacrifice er blevet tilføjet ved menneskelig visdom. Ellen White her — og dette er en vanskelig sag, dette er en vanskelig sag for disse mennesker, som i Adventismen i dag nægter at høre og nægter at se. Dette afsnit — der er sandsynligvis flere teologer, som har mistet deres frelse på grund af dette afsnit, end på grund af noget andet afsnit i Profetiens Ånd. Jeg overdriver ikke; jeg mener, at det sandsynligvis er korrekt.

I begyndelsen af det 20. århundrede, da den falske opfattelse af »det daglige« blev indført i adventismen, vidste alle, som kæmpede om spørgsmålet på begge sider af striden, at de kæmpede om dette afsnit. Da Stephen Haskell forsvarede pionerernes synspunkt, at »det daglige« var

hedenskabet, hvad gjorde han da? Han genoptrykte dette diagram fra 1843, og han anbragte dette afsnit nederst. Dette afsnit er således stridens brændpunkt, og det er her, mange, mange mænd er faldet for eget sværd og er døde.

Så, på et absolut minimumsniveau af det, jeg ønsker, at I skal se her, eftersom man har mænd som for nylig Steve Wohlberg fra White Horse Ministries, der har modsat sig dette budskab. Og et af hans argumenter er: »Nå, Ellen White havde aldrig noget standpunkt til det Daglige, så jeg behøver heller ikke at have et,« hvilket ganske enkelt var et fuldstændig tåbeligt standpunkt. Men selv hvis vi indrømmer ham muligheden af, at Ellen White ikke havde noget standpunkt til det, hvad siger hun så i dette citat? Hun siger, at Pionererne havde den korrekte opfattelse af det. Selv hvis hun ikke vidste, hvad det var, siger hun her, at der findes en korrekt opfattelse, hvilket betyder, at der også findes en forkert opfattelse, måske flere forkerte opfattelser.

Man har mænd som Vance Ferrell. Vance Ferrell; folk har tillid til Vance Ferrells profetiske fortolkninger, og jeg ved ikke hvorfor. Vance Ferrell er ikke den eneste, men han er en af de mænd, som siger, at det daglige repræsenterer både hedenskab og Kristi tjeneste i helligdommen. Forstår I? Han siger, at dette symbol repræsenterer både Satan og Kristus.

Hvilken slags dømmekraft anvendes med den form for ræsonnement?

Okay, søster White, uanset hvad „det daglige“ repræsenterer her, siger hun, at der findes en korrekt opfattelse. Så vi kan i det mindste være enige om denne forudsætning her, ikke sandt?

"Da så jeg med hensyn til det —daglige' (Daniel 8,12), at ordet —offer' var tilføjet ved menneskers visdom og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som frembar råbet om dommens time. Da enigheden fandtes, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af det —daglige'; men i forvirringen siden 1844 er andre opfattelser blevet antaget,"

Dette er, hvad jeg sagde til den italienske pastor. Jeg sagde: „Godt. Kan du give mig nogen historiske henvisninger til, at der efter 1844 har været andre opfattelser af ordet offer, som er blevet antaget?“

Og på dette tidspunkt trak han sig på en måde tilbage fra det.

Siden 1844 er andre opfattelser af det Daglige blevet antaget, og hvad har de frembragt? Mørke og forvirring.

Understreg „mørke og forvirring“, for når søster White videre taler om det Daglige, taler hun om mørke og forvirring, og vi vil vise jer noget af dette i formiddag.

At antage det forkerte syn på det daglige frembringer mørke og forvirring.

„Tid har ikke været en prøve siden 1844, og den vil aldrig mere blive en prøve.“

Så i forbindelse med det stadige, som du ser her, er dette argumentet. Her er argumentet i dag; her er argumentet som ble introducert af Ellen Whites sønn. Det ble introducert av andre, men det var han som innførte det i adventismens historiske dokumentasjon. Det er dette: Når du leser dette

avsnittet, er det tidsfastsettelsens sammenheng du må forstå.

— „andre anskuelser er blevet antaget,“ — med hensyn til det daglige — „og mørke og forvirring er fulgt. Tiden har ikke været en prøve siden 1844, og den vil aldrig igen blive en prøve. “

Herren har vist mig, at den tredje engels budskab må udgå og forkyndes for Herrens spredte børn, men det må ikke hænges op på tid.

Ser du, hvorfor Willy White siger, at vi må se tidsfastsettelsens sammenhæng?

Det taler om den forvirring, som de fejlagtige opfattelser af det daglige frembragte; tid har ikke været en prøve; og derpå følger et afsnit om tidsfastsettelse.

Nå, dette er, hvad I må forstå: Dette afsnit om tidsfastsettelse var ikke med i det oprindelige kildedokument; og udsagnet om, at tiden ikke har været en prøve, den sætning er blevet ændret. Det giver en fejlagtig fremstilling af Ellen Whites oprindelige tanke. Hun satte ikke noget som helst om tidsfastsettelse i forbindelse med det Stadige. Dette er, hvad vi ønsker at se på i formiddag.

Så, som jeg sagde, kommer vi ikke til at læse alle disse sider. Jeg vil blot sørge for, at I har dem i jeres besiddelse, så I kan prøve det, jeg siger; for som menneske er der en mulighed for, at jeg vildleder jer.

Arthur White—„Tidsfastsettelsens kontekst“

Fortalerne for det gamle syn fastholdt, at ordlyden i denne udtalelse [Early Writings, 74–75.] gav Himlens stadfæstelse til det syn på «det daglige», som blev fastholdt af Miller og senere gentaget af Uriah Smith.

Arthur White, søn af Willy White, siger i sit værk i seks bind om Ellen Whites historie, idet han omtaler sin fars holdning, der forkastede det korrekte syn på det daglige, i EGW, bind 6, side 252,

»Fortalerne for det gamle synspunkt« — at det stadige repræsenterede hedenskabet — »hævdede, at ordlyden i denne udtalelse [Early Writings, 74–75.] gav Himlens godkendelse til det syn på det stadige, som Miller fastholdt, og som sidenhen blev gentaget af Uriah Smith.«

Hvis Arthur White skulle have været en ægte, nøjagtig historiker, ved du så, hvad han ville have sagt dér? Han ville blot have indsat ét ord dér; men Arthur White, her forpassede han sin chance. Han ville have sagt: "Fortalerne for den gamle opfattelse hævdede [med rette], at ordlyden i denne udtalelse — hævdede, at ordlyden i denne udtalelse [Early Writings, 74-75.] — satte Himlens godkendelse på den opfattelse af det daglige, som Miller fastholdt, og som senere blev gentaget af Uriah Smith."

Men han gengiver det ikke korrekt dér. Han siger blot, hvad de fastholder, som om der var en mulighed for, at de fastholdt et forkert standpunkt. Men det gjorde de ikke; de havde det rette standpunkt.

—„Fortalerne for det nye syn“—hans far, Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott, og jeg vil ikke gå ind på det lige nu—„fortalerne for det nye syn hævdede, at udsagnet måtte forstås i sin sammenhæng—sammenhængen med tidsfastsættelse.“

Vi har netop gengivet deres argument i Early Writings, side 74.

— „Talsmændene for den nye opfattelse fastholdt, at udsagnet måtte forstås i sin sammenhæng — sammenhængen med tidsfastsættelse. Ellen Whites gentagne erklæringer om, at „jeg har intet lys over dette punkt“ (Letter 226, 1908) og „jeg er ude af stand til klart at definere de punkter, der drages i tvivl“ (Letter 250, 1908), samt hendes manglende evne til at fremsætte en bestemt erklæring, da spørgsmålet blev presset på over for hende, syntes at støtte deres konklusion. De var også forvissede om, at de budskaber, som blev givet gennem Ellen White, ikke ville være i modstrid med historiens klart fastslåede begivenheder.“ Arthur White, EGW, bind 6, 252.

Den oprindelige version—Review and Herald, 1. november 1850

Og Early Writings, side 74, hvornår blev den trykt? 1882; bogen Early Writings blev trykt i 1882.

Men hvor den passage i Early Writings, som vi her behandler, oprindelig findes, er i Review and Herald, 1. november 1850, og den har De i Deres notater. Og den består af flere afsnit, og som jeg har sagt, kommer vi ikke til at læse dem alle.

Vi ser fire afsnit på side 2 og derefter fire afsnit på side 3:

Kære brødre og søstre, jeg ønsker at give jer en kort skildring af, hvad Herren for nylig har vist mig i syn. Jeg fik vist Jesu yndighed og den kærlighed, som englenerne har til hinanden. Englen sagde: —Kan I ikke se deres kærlighed?— følg den. Netop således må Guds folk elske hinanden. Lad hellere bebrejdelsen falde på dig selv end på en broder. Jeg så, at budskabet —sælg, hvad I har, og giv almisse' af nogle ikke var blevet givet i dets klare lys; at det sande formål med vor Frelzers ord ikke tydeligt var blevet fremstillet. Jeg så, at hensigten med at sælge ikke var at give til dem, som er i stand til at arbejde og forsørge sig selv, men at udbrede sandheden. Det er synd at underholde og føje dem, som er i stand til at arbejde, i deres lediggang. Nogle har været nidkære efter at overvære alle møderne, ikke for at herliggøre Gud, men for —brødernes og fiskenes' skyld. Sådanne burde langt hellere være hjemme og arbejde med deres hænder på —det, som er godt,' for at skaffe deres familier det fornødne og have noget at give til opretholdelsen af den dyrebare sag om den nærværende sandhed.

Nogle, så jeg, havde fejlet ved at bede om, at de syge måtte blive helbredt i de vantros påhør. Hvis nogen iblandt os er syge og kalder på menighedens ældste for at bede over dem, i overensstemmelse med Jakob 5:14, 15, bør vi følge Jesu eksempel. Han lod de vantro gå ud af rummet og helbredte derpå den syge; således bør også vi søge at blive adskilt fra vantroen hos dem, som ikke har tro, når vi beder for de syge iblandt os.

Derpå blev jeg henvist tilbage til den tid, da Jesus tog sine disciple afsides, ind i en sal ovenpå, og først vaskede deres fødder og dernæst gav dem at spise af det brudte brød til fremstilling af hans brudte legeme, og saften af vinstokken til fremstilling af hans udgydte blod. Jeg så, at alle bør handle med forståelse og følge Jesu eksempel i disse ting, og når de deltager i disse

anordninger, bør de så vidt muligt være adskilt fra vantro.

"Derpå blev det vist mig, at de syv sidste plager vil blive udgydt, efter at Jesus forlader Helligdommen. Engelen sagde: Det er Guds og Lammets vrede, som forårsager de ugudeliges ødelæggelse eller død. Ved Guds røst vil de hellige være mægtige og frygtindgydende som en hær med bannere; men de vil da ikke fuldbyrde den skrevne dom. Fuldbyrnelsen af dommen vil finde sted ved afslutningen af de 1000 år."

"Efter at de hellige er blevet forvandlet til udødelighed og sammen er blevet rykket bort og har modtaget deres harper, kroner osv. og er gået ind i den hellige stad, sætter Jesus og de hellige sig til doms. Bøgerne åbnes, livets bog og dødens bog; livets bog indeholder de helliges gode gerninger, og dødens bog indeholder de ugudeliges onde gerninger. Disse bøger blev sammenholdt med lovbogen, Bibelen, og efter den blev de dømt. De hellige fælder i samklang med Jesus deres dom over de ugudelige døde. Se! sagde englen, de hellige sidder til doms i samklang med Jesus og tildeler hver af de ugudelige efter de gerninger, der er gjort i legemet, og det bliver opført ud for deres navne, hvad de må modtage ved dommens fuldbyrkelse. Dette så jeg var de helliges arbejde med Jesus i den hellige stad, før den stiger ned til jorden, gennem de 1000 år. Så, ved afslutningen af de 1000 år, forlader Jesus og englene og alle de hellige med ham den hellige stad, og mens han stiger ned til jorden med dem, oprejses de ugudelige døde, og da vil netop de mænd, som —gennemborede ham,' når de oprejses, se ham langt borte i al hans herlighed, med englene og de hellige hos sig, og de vil jamre sig over ham. De vil se naglemærkerne i hans hænder og i hans fødder og dér, hvor de stødte spydet ind i hans side. Mærkerne efter naglerne og spydet vil da være hans herlighed. Det er ved afslutningen af de 1000 år, at Jesus står på Oliebjerget, og bjerget spaltes, og det bliver til en mægtig slette, og de, som flygter på den tid, er de ugudelige, som netop er blevet oprejst. Da kommer den hellige stad ned og slår sig ned på sletten."

Da indgyder Satan de ugudelige, som er blevet oprejst, sin ånd. Han smigrer dem med, at hæren i Staden er lille, og at hans hær er stor, og at de kan overvinde de hellige og indtage Staden. Mens Satan samlede sin hær, var de hellige i Staden og skuede skønheden og herligheden i Guds Paradis. Jesus var i spidsen for dem og ledte dem. Pludselig var den elskelige Frelser borte fra vort selskab; men snart hørte vi hans elskelige røst sige: —Kom hid, I min Faders velsignede, arv det rige, som er beredt for jer fra verdens grundlæggelse.' Vi samlede os om Jesus, og idet han lukkede Stadens porte, blev forbandelsen udtalt over de ugudelige. Portene blev lukket. Derpå brugte de hellige deres vinger og steg op til toppen af Stadens mur. Jesus var også hos dem; hans krone så strålende og herlig ud. Det var en krone inden i en krone, syv i antal. De helliges kroner var af det reneste guld, smykket med stjerner. Deres ansigter strålede af herlighed, for de var i Jesu fuldkomne billede; og da de rejste sig og bevægede sig alle sammen op til Stadens top, blev jeg henrykt ved synet.

Da så de ugudelige, hvad de havde mistet; og ild blev åndet fra Gud over dem og fortærede dem. Dette var fuldbyrnelsen af dommen. De ugudelige modtog da i overensstemmelse med det mål, som de hellige i forening med Jesus havde tilmålt dem i løbet af de 1000 år. Den samme ild fra Gud, som fortærede de ugudelige, rensede hele jorden. De sønderbrudte, forrevne bjerge smeltede i glødende hede, ligesom også atmosfæren, og alt strå blev fortæret.

Da åbnede vor arv sig for os, herlig og skøn, og vi arvede hele den jord, som var gjort ny. Vi råbte alle med høj røst: Ære, Halleluja.

Jeg så også, at hyrderne burde rådføre sig med dem, til hvem de med rette har tillid, dem, som har været med i alle budskaberne og står faste i hele den nærværende sandhed, før de fremfører noget nyt vigtigt punkt, som de mener, Bibelen støtter. Da vil hyrderne være fuldkommen forenede, og hyrdernes enhed vil blive følt af menigheden. Jeg så, at en sådan fremgangsmåde ville forhindre ulykkelige splittelser, og da ville der ikke være nogen fare for, at den dyrebare hjord blev delt, og fårene spredt, uden en hyrde."—

Og derpå afsluttes den med yderligere fem afsnit, som jeg har sat i en ramme for jer, fordi disse fem afsnit fra artiklen er dem, der kommer til at ende i Early Writings. Derfor er der en ramme omkring disse sidste fem afsnit.

Den 23. september viste Herren mig, at han anden gang havde rakt sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk, og at anstrengelserne måtte fordobles i denne samlingstid. I adspredelsens tid blev Israel slået og sønderrevet; men nu, i samlingstiden, vil Gud læge og forbinde sit folk. Under adspredelsen havde de anstrengelser, der blev gjort for at udbrede sandheden, kun ringe virkning, udrettede kun lidt eller intet; men i samlingen, når Gud har sat sin hånd til at samle sit folk, vil anstrengelser for at udbrede sandheden have den tilsigtede virkning. Alle bør være forenede og nidkære i værket. Jeg så, at det var en skam, at nogen henviste til adspredelsen som eksempel på, hvad der skulle styre os nu i samlingen; for hvis Gud ikke gør mere for os nu, end han gjorde dengang, ville Israel aldrig blive samlet. Det er lige så nødvendigt, at sandheden udgives i et blad, som at den prædikes.

Herren viste mig, at 1843-diagrammet var ledet af hans hånd, og at ingen del af det burde ændres; at tallene var, som han ønskede dem. At hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før hans hånd blev fjernet.

Da så jeg med hensyn til „det —daglige,“ at ordet „offer“ var tilføjet ved menneskers visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som frembar råbet om dommens time. Da enheden bestod, før 1844, var næsten alle forenede om den rette opfattelse af „det —daglige“; men siden 1844 er andre synspunkter i forvirringen blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt.

Herren viste mig, at tiden ikke har været en prøve siden 1844, og at tiden aldrig mere vil blive en prøve.

"Derpå blev min opmærksomhed henledt på nogle, som befinder sig i den store vildfarelse, at de hellige endnu skal drage til det gamle Jerusalem osv., før Herren kommer. En sådan opfattelse er egnet til at bortlede sind og interesse fra Guds nærværende værk under den tredje engels budskab; thi hvis vi skal gå til Jerusalem, da vil vore tanker naturligt være der, og vore midler vil blive tilbageholdt fra andre formål for at bringe de hellige til Jerusalem. Jeg så, at grunden til, at de blev overladt til at gå ind i denne store vildfarelse, er, at de ikke har bekendt og forladt deres vildfarelser, som de har været i gennem en årrække." Review and Herald, 1. november 1850.

Ser du dem? Ved du, hvad jeg taler om?

Godt. Hvis vi går ind i disse fem sidste afsnit, vil De se nogle ting, som er anderledes i originalen, end De vil finde i Early Writings, side 74.

FRA TILHØRERNE: Så De siger, at disse i kassen er originalerne?

Disse i boksen, disse er de sidste fem afsnit i denne oprindelige artikel, og denne boks er omkring dem. Disse fem afsnit er det, der til sidst ender i Early Writings, side 74.

Men hvornår blev dette trykt, hvornår blev dette skrevet? November 1850.

Så jeg har med fed skrift markeret de ting, der vil blive ændret i disse fem afsnit. Der vil ske en metamorfose med dette; for i den helt nære fremtid, i 1851, vil bogen A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White blive trykt, og de vil tage disse afsnit og indsætte dem i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White. Og fra her [artikel i Review and Herald, november 1850] til A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White er der nogle mindre redaktionelle ændringer, som fandt sted i disse fem afsnit. Og dernæst fra A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White i 1851 til Early Writings i 1882 er der yderligere nogle redaktionelle ændringer, og det er disse redaktionelle ændringer, der gør Early Writings, side 74, kringlet.

Så i disse fem afsnit, som afsluttes i det oprindelige manuskript, i det første afsnit, „Den 23. september viste Herren mig ...“, vil dette blive ændret.

I de næste afsnit: »Derpå så jeg ...«; »Derpå så jeg ...«; »Herren viste mig ...«; og »Derpå blev jeg henvist til ...«; får disse ting nogle mindre justeringer.

Ti primære sandheder fremstillet i tretten afsnit

Men, hvad jeg ønsker, at du skal se i disse tretten afsnit fra den oprindelige artikel, er, at hun har fremhævet ti primære forhold.

Og nu husker jeg, hvorfor jeg har disse ting med fed skrift. Det er ikke, fordi de vil blive ændret. Jeg fremhæver noget for jer, hvis I vil se det, nemlig at hun i disse tretten afsnit fik dette vist ..., hun fik dette vist ..., hun fik dette vist ..., hun fik dette vist. Og når hun fik én ting vist, så bliver hun, efter at have fortalt os om den, derefter vist noget, som ikke nødvendigvis er forbundet med det, hun netop fik vist: »Jeg fik dette vist ...; jeg fik dette vist ...; jeg fik dette vist«

Du kan selv undersøge det og læse det, men hun fik vist ti hovedsandheder i disse tretten afsnit.

Her er, hvad der blev vist hende. Hun fik vist noget om Guds kærlighed, om offergaver, om bøn for de syge, om nadvertjenesten, om de syv sidste plager i forbindelse med tusindårsriget, om nyt lys, om samlingen efter 1844, om forlagsarbejdet, om 1843-kortet, om „det daglige“, om „tid“ som en prøve, og om pilgrimsrejser til Jerusalem. Og hvis De læser det omhyggeligt, er dette ikke en fortløbende tankegang. Dette er i høj grad et: „Jeg fik dette vist“, og hun nedskriver, hvad der blev vist hende; og hun fik vist noget, som ikke nødvendigvis er forbundet. De må se dette; for efterhånden som de begynder at trække disse afsnit sammen, begynder de at skabe den tanke, at

hun siger noget, som hun i virkeligheden ikke sagde.

Review and Herald, 1. november 1850

Godt. Læg mærke til det første af de fem afsnit, som vi beskæftiger os med fra november 1850.

Den 23. september viste Herren mig, at han for anden gang havde udrakt sin hånd for at tilbagevinde resten af sit folk, og at anstrengelserne måtte fordobles i denne samlingstid. I spredningstiden blev Israel slået og sønderrevet; men nu i samlingstiden vil Gud læge og forbinde sit folk. I spredningen havde de anstrengelser, der blev gjort for at udbrede sandheden, kun ringe virkning, udrettede kun lidt eller intet; men i samlingen, når Gud har sat sin hånd til at samle sit folk, vil anstrengelser for at udbrede sandheden have den tilsigtede virkning. Alle bør være forenede og nidkære i værket. Jeg så, at det var en skam, at nogen henviste til spredningen som eksempel på, hvad der nu skal være rettesnor for os i samlingen; for hvis Gud ikke gør mere for os nu, end han gjorde dengang, vil Israel aldrig blive samlet. Det er lige så nødvendigt, at sandheden bliver udgivet i et blad, som at den bliver prædikeret."—

Den sidste sætning i dette afsnit lyder: »Det er lige så nødvendigt, at sandheden bliver offentliggjort i et blad, som at den bliver prædikeret.« Godt. Denne tanke vil blive udeladt.

Det andet af de fem afsnit, som vi betragter, hvor der står: "Herren viste mig", ser De, at jeg har understreget det.

—"Herren viste mig, at tavlen fra 1843 var ledet af hans hånd, og at ingen del af den burde ændres; at tallene var, som han ville have dem. At hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før hans hånd blev fjernet."—

Grunden til, at jeg har understreget noget i disse fire afsnit øverst på siden, er, at der vil blive foretaget redaktionelle ændringer i dem, når det bliver genoptrykt i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White i 1851.

Godt. „Herren viste mig“ vil blive ændret; „ved sin hånd“ vil blive ændret; „at ingen del deraf måtte ændres“ vil blive ændret.

Så står der i det næste afsnit med fed skrift [fjerde afsnit] på siden,

—"Herren viste mig, at tid ikke havde været en prøve siden 1844, og at tid aldrig mere vil blive en prøve."—

»Herren viste mig«, det vil blive ændret. Det, de det følgende år vil gøre i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, er, at de vil tage dette afsnit på én sætning og slå det sammen med det foregående afsnit. De vil gøre det til ét afsnit.

Men også, hvis et ord eller flere ord er med fed skrift, vil der komme visse andre typografiske ændringer; og jeg vil give jer et eksempel på, hvad jeg mener.

Og i det tredje afsnit står der,

—„Derpå så jeg med hensyn til —det daglige,‘ at ordet —offer‘ var tilføjet ved menneskers visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav det rette syn på det til dem, som frembar råbet om dommens time. Da enhed fandtes, før 1844, var næsten alle forenede om det rette syn på —det daglige,‘ men siden 1844 er der i forvirringen blevet antaget andre opfattelser, og mørke og forvirring er fulgt.“—

Så står der i det næste afsnit med fed skrift [fjerde afsnit] på siden,

"Herren viste mig, at tid ikke har været en prøve siden 1844, og at tid aldrig mere vil blive en prøve."—

"Herren viste mig," det vil blive ændret.

Det, de det følgende år vil gøre i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, er, at de vil tage dette afsnit på én sætning og sammenføje det med det foregående afsnit. De vil gøre det til ét afsnit.

Og de vil ændre »Herren viste mig« til »Jeg blev også vist«. Forstår I? De vil gøre disse to afsnit til ét afsnit, og de vil ændre det til: »Jeg blev også vist« i 1851.

—"Derpå blev jeg henvist til nogle, som er i den store vildfarelse, at de hellige endnu skal rejse til det gamle Jerusalem osv., før Herren kommer. Et sådant synspunkt er egnet til at bortlede sindet og interessen fra Guds nærværende værk under den tredje engels budskab; for hvis vi skal rejse til Jerusalem, da vil vore tanker naturligt være der, og vore midler vil blive tilbageholdt fra andre formål for at få de hellige til Jerusalem. Jeg så, at grunden til, at de blev overladt til at gå ind i denne store vildfarelse, er, at de ikke har bekendt og forladt deres vildfarelser, som de har været i gennem en årrække." Review and Herald, 1. november 1850.

Men når man kommer til Early Writings, ved I så, hvad de gør? De udelader „I was also shown“, hvor dette ene afsnit i Early Writings kommer til at lyde: „When union existed before 1844, nearly all were united on the correct view of the —Daily,‘ but since 1844, in the confusion, other views have been embraced, and darkness and confusion has followed.“ De udelod „I was also shown“, og den næste sætning er: „time had not been a test since 1844.“ Pludselig ved man ikke, at denne tanke om, at tid ikke havde været en prøve siden 1844, er én af de ting, som hun specifikt blev vist. Man tror, at dette var en del af hendes lys om the Daily, idet den falske opfattelse frembragte forvirring.

Det er ikke originalen. Du har originalen. Undersøg den.

Det næste skridt (skridt to) — 1851 Et rids af Ellen G. Whites kristne erfaring og synspunkter

Dernæst har man herunder *A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White*, trykt i 1851; og man har oversigterne over de ændringer, der fandt sted, og der er en meget, meget betydningsfuld ændring.

„Den 23. september viste Herren mig [tidligere—„showed“], at han anden gang havde udrakt sin hånd for at genvinde resten af sit folk, og at anstrengelserne må fordobles i denne samlingstid.

Under adspredelsen blev Israel slået og sønderrevet; men nu, i samlingstiden, vil Gud læge og forbinde sit folk. Under adspredelsen havde de anstrengelser, der blev gjort for at udbrede sandheden, kun ringe virkning, udrettede kun lidt eller intet; men i samlingen, når Gud har sat sin hånd til at samle sit folk, vil anstrengelser for at udbrede sandheden have den tilsigtede virkning. Alle bør være forenede og nidkære i arbejdet. Jeg så, at det var forkert, at nogen henviste til adspredelsen for at finde eksempler, som skal styre os nu i samlingstiden; for hvis Gud ikke gør mere for os nu, end han gjorde dengang, ville Israel aldrig blive samlet. [Removed: Det er lige så nødvendigt, at sandheden bliver udgivet i et blad, som prædiken.] [Paragraphs Combined] Jeg har set [tidligere—„the Lord showed me“], at 1843-diagrammet var ledet af Herrens hånd, [tidligere—„by His hand“] og at det ikke burde ændres; [tidligere—„no part of it should be altered“] at tallene var, som han ville have dem. At hans hånd var over det og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før hans hånd blev fjernet.“

„Derefter så jeg med hensyn til det —daglige,‘ at ordet —offer‘ var indsat af menneskelig visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, som frembar råbet om dommens time. Da der var enhed, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af det —daglige; men siden 1844 er andre opfattelser blevet antaget i forvirringen, og mørke og forvirring er fulgt. [Afsnit sammenføjet] Jeg har også set [Tidligere: „Herren viste mig“], at tid ikke har været en prøve siden 1844, og at tid aldrig igen vil blive en prøve.]“ A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Tid, som ikke er forbundet med den tredje engels budskab

Ellen White havde et andet syn end det syn, som hun havde, og som til sidst endte i *Early Writings*. Hun havde flere syner; men hun havde et syn, hvor hun fik noget fortalt; hun fik fortalt ét afsnit, og hun skrev det ned.

Herren har vist mig, at den tredje engels budskab må udgå og forkyndes for Herrens spredte børn, og at det ikke bør hænges op på tid; for tid vil aldrig mere blive en prøve. Jeg så, at nogle fik en falsk ophidselse, som udsprang af forkyndelse om tid; at den tredje engels budskab var stærkere, end tid kan være. Jeg så, at dette budskab kan stå på sit eget fundament, og at det ikke behøver tid for at styrke det, og at det vil gå frem i vældig kraft og udføre sit værk og blive forkortet i retfærdighed." A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

Hvad taler hun om dér? At vi aldrig igen bør forbinde den tredje engels budskab med tid, ikke sandt?

Amen? Er I med mig?

Hvor finder du dette? Hvor er det placeret?

FRA FORSAMLINGEN: (Intet svar.)

FRA MENIGHEDEN: Et rids af den kristne erfaring og anskuelse.

En skitse af Ellen G. Whites kristne erfaring og anskuelser, side 48, side 48.

Godt. Hvor finder vi det afsnit, som vi drøfter, og som stammer fra Review and Herald, november 1850; hvor findes det i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? Jo, det findes, hvis De går tilbage i Deres notater, i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, side 61 og side 62.

Du har et syn i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, som er nedskrevet på side 48; dernæst har du det syn, som til sidst kommer til at stå i Early Writings, på siderne 61 og 62. De er adskilt af 13 eller 14 sider, ikke sandt?

Og hvad vil de gøre, når det kommer til *Early Writings*? De vil tage dette afsnit fra side 48 og indsætte det lige efter hendes udsagn om, at tiden ikke længere er en prøve. De vil sætte to syn sammen.

Forstår du, hvad jeg mener?

MAND I FORSAMLINGEN: Ja.

Følger du, hvad jeg mener?

INDIVIDUET TILTALT I FORSAMLINGEN: (Bekræftelse.)

Okay, for du er den, som jeg ser mindre bekræftelse hos.

Det sidste skridt (trin tre) — Tidlige Skrifter, 1882

Godt. Nu er jeg tilbage ved side 6 i dine noter; og nu har du igen Early Writings.

"23. september, . . . Jeg har set, at 1843-tavlen var ledet af Herrens hånd, og at den ikke skulle ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.

"Derpå så jeg med hensyn til det —daglige' (Daniel 8,12), at ordet —offer' var indsat ved menneskers visdom og ikke hører til teksten, og at Herren gav den rette forståelse deraf til dem, som frembar råbet om dommens time. Da enheden bestod, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af det —daglige'; men i forvirringen siden 1844 er andre opfattelser blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt. Tid har ikke været en prøve siden 1844, og den vil aldrig mere blive en prøve.

Herren har vist mig, at den tredje engels budskab må gå ud og forkyndes for Herrens spredte børn, men det må ikke hænges op på tid. Jeg så, at nogle blev grebet af en falsk ophidselse, som opstod ved at prædike tid; men den tredje engels budskab er stærkere, end tiden kan gøre det. Jeg så, at dette budskab kan stå på sit eget grundlag og ikke behøver tid til at styrke det; og at det vil gå frem med mægtig kraft og udføre sit værk, og det vil blive afkortet i retfærdighed.

"Derpå blev min opmærksomhed rettet mod nogle, som befinder sig i den store vildfarelse at tro, at det er deres pligt at rejse til det gamle Jerusalem . . ." Early Writings, 74-76.

Og grunden til, at dette står med fed skrift, er, at dette er afsnittet her, hvor der står: ". . . Da der herskede enhed, før 1844, var næsten alle forenede om den rette opfattelse af —daglige'; men i

forvirringen siden 1844 er andre opfattelser blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt. Tiden har ikke været en prøve siden 1844, og den vil aldrig igen blive en prøve." I må erindre, at hun oprindeligt i sin første optegnelse af dette syn sagde: "Det blev vist mig, at tiden ikke har været en prøve siden 1844," og det var et andet afsnit. Hun havde sørget for, at der var en sondring mellem det, som blev vist hende om det Daglige, og det, som blev vist hende om, at tiden skulle være en prøve; og at det næste afsnit, som taler om, at der ikke er nogen sammenkædning af tid med den tredje engels budskab, ikke fandtes i det oprindelige syn. Det stod på side 48 i Life Sketches, ikke på siderne 61 og 62.

Men når man kommer til Early Writings i 1882, samlede de dem; og derfor, når man kommer til 1930'erne, og man bevæger sig ud i dybt mørke i adventismen, og Willie White siger, at når man studerer det Daglige, må man studere det i tidens kontekst—„Undskyld, Willie, dit ansvar var at være den, der gav den nøjagtige historiske fremstilling af Profetiens Ånd. Du skulle have været den, der forsvarede Profetiens Ånd. Og i din præsentation af Early Writings, side 75, tilsidesatte du de oprindelige kilder, og disse oprindelige kilder siger, at når du fremførte argumentet om, at det Daglige må betragtes i tidens kontekst i Early Writings, 74, er det fuldstændig usandt.” —Det er usandt! Det kan ikke opretholdes af beretningen i Profetiens Ånd. Det kan ikke opretholdes af historien fra den tidsperiode.

Okay. Punkt 1: Søster White siger i Early Writings, 74, at der findes en korrekt opfattelse af „det daglige“. Det primære argument, som senere i historien er blevet påtvunget, er, at når man studerer dette afsnit i Early Writings, 74, må man sætte det ind i tidsfastsættelsens sammenhæng. Dette argument er falsk; det er ikke gyldigt!

Så nu står vi kun tilbage med den holdning, at der findes en korrekt forståelse af det daglige. Forstået? Men vi vil tage endnu én tanke frem fra dette afsnit.

Der står: »Den 23. september viste Herren mig . . . « Den 23. september, hvornår? 1850: »Den 23. september 1850 viste Herren mig.«

Hvad viste Han hende?

Noget af det, som Han viste hende, var, at siden 1844 er andre opfattelser af det stadige blevet antaget.

„Den 23. september 1850 viste Herren mig . . . Da enhed bestod før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af —„det daglige“; men siden 1844 er andre opfattelser blevet antaget i forvirringen, og mørke og forvirring er fulgt. The Review and Herald, november 1850.“

Marts 1850 „Det daglige“ er den jordiske helligdom

Således har De nederst på side 6 et afsnit, som stammer fra Review and Herald fra marts 1850, og det er en artikel af David Arnold.

"Han [Daniel] ser også den samme undertrykkende magt — rejse sig imod fyrsters Fyrste'; og således gøre ende på lovligheden af alle de daglige ofre, som blev indstiftet ved Sinai til dagligt at iagttages, indtil Sæden skulle komme. Her blev Kristus, substansen, eller det store

modbilledlige offer, dræbt af de romerske soldater. Således blev ved Rom — det daglige offer taget bort,' og hans helligdoms sted blev nedkastet af Titus, en romersk general, da han ødelagde Jerusalems by og Guds tempel, som indeholdt — helligdommen.' Her begyndte opfyldelsen af Kristi profetiske erklæring: Og de skal falde for sværdets æg og føres bort som fanger til alle folkeslag, og Jerusalem skal nedtrædes af hedningerne, INDTIL HEDNINGERNES TIDER ER FULDBYRDET.' Luk. 21,24." David Arnold, Review and Herald, marts 1850, bind 1, nummer 8.

I denne artikel lærer David Arnold, at det daglige i Daniels Bog repræsenterer den jødiske helligdom i Jerusalem, som blev borttaget af det hedenske Rom i år 70 e.Kr.

September 1850 "Det daglige" er Kristi helligdomstjeneste

Så, i september 1850, samme år — og for øvrigt, hvem er redaktør for Review and Herald i 1850? Hans navn er James White.

James White trykker således i september 1850 en artikel af Crosier, som lærer, at „det daglige“ repræsenterer Kristi helligdomstjeneste.

Nu lærer James White det ikke direkte, men folk drager den slutning dér og siger, at det er det, han lærer. Og hvorfor siger jeg dette? Jeg siger dette af denne grund: I september 1850 siger søster White, at siden 1844 er andre opfattelser af det daglige blevet antaget i mørke, og forvirring er fulgt.

Disse to synspunkter [Arnold og Crosier] er ikke pioneropfattelsen, at „det daglige“ er hedenskab.

Og på side 7 har du de to afsnit fra Crosiers artikel, hvor han udleder, at det daglige er Kristi helligdomstjeneste.

"—Og Hans helligdoms sted blev omstyrtet;" Daniel 8:11. Denne omstyrtelse skete i den romerske magts dage og ved dens midler; derfor var helligdommen i denne tekst ikke Jorden eller Palæstina, fordi den førstnævnte blev omstyrtet ved syndefaldet, mere end 4.000 år tidligere, og den sidstnævnte ved bortførelsen i fangenskab, mere end 700 år forud for begivenheden i dette skriftsted, og ingen af delene ved romersk medvirken.

„Den helligdom, som blev nedkastet, er hans, imod hvem Rom ophøjede sig, nemlig hærens fyrste, Jesus Kristus; og Paulus lærer, at hans helligdom er i himmelen. Endvidere, Daniel 11:30–31: —Thi Kittims skibe skal komme imod ham; derfor skal han blive bedrøvet og vende tilbage og bære harme (staven til tugt) imod den hellige pagt (kristendommen), således skal han gøre; ja, han skal vende tilbage og holde sig til dem (præster og biskopper), som forlader den hellige pagt. Og våbenmagt (borgerlig og religiøs) skal stå på hans side, og de (Rom og de, som forlader den hellige pagt) skal vanhellige styrkens helligdom.' Hvad var dette, som Rom og kristendommens apostle i forening skulle vanhellige? Denne sammenslutning blev dannet imod den —hellige pagt', og det var denne pagts helligdom, de vanhelligede; hvilket de kunne gøre ligesom at vanhellige Guds navn; Jeremias 34:16; Ezekiel 20; Malakias 1:7. Dette var det samme som at profanere eller bespotte hans navn. I denne betydning vanhelligede dette —politisk-religiøse' dyr helligdommen (Åbenbaringen 13:6) og nedkastede den fra dens plads

i himmelen (Salme 102:19; Jeremias 17:12; Hebræerne 8:1–2), da de kaldte Rom den hellige stad (Åbenbaringen 21:2) og indsatte paven dér med titlerne —Herre Gud Paven’, —Hellige Fader’, —Kirkens Hoved’ osv., og dér, i det forfalskede —Guds tempel’, foregiver han at gøre det, som Jesus i virkeligheden gør i sin helligdom; 2 Thessalonikerne 2:1–8. Helligdommen er blevet trådt under fod (Daniel 8:13), ligesom Guds Søn er blevet det. (Hebræerne 10:29.)” O. R. L. Crosier, —Helligdommen’, Review and Herald, september 1850.

James Whites logik

Hvorfor ville James White trykke denne artikel, hvis han vidste bedre? Grunden til det er "James Whites logik" i dine noter.

Det første, der blev trykt efter Skuffelsen, kaldes A Word to the Little Flock, og de tre personer, der var forfattere i den udgivelse, var James og Ellen White samt Joseph Bates. Det første, der blev trykt efter den 22. oktober 1844 af de mennesker, som fortsatte på stien, var denne artikel; og i denne artikel stadfæster Søster White Crosiers opfattelse, ikke hans opfattelse af det daglige, men hans opfattelse af Kristi overgang fra Det Hellige til Det Allerhelligste.

Bemærk, dette er søster White. Det er derfor, James White ville være villig til at trykke Crosiers artikel; der står:

"Jeg tror, at Helligdommen, som skal renses ved enden af de 2300 dage, er det Nye Jerusalems Tempel, hvoraf Kristus er en tjener." — dette er Ellen White — "Herren viste mig i et syn, for mere end et år siden, at broder Crosier havde det sande lys angående Helligdommens renselse osv.; og at det var hans vilje, at broder C. skulle nedskrive den fremstilling, som han gav os i Day-Star, Extra, 7. februar 1846. Jeg føler mig fuldt ud bemyndiget af Herren til at anbefale dette Extra til enhver hellig.

„Jeg beder om, at disse linjer må blive til velsignelse for dig og alle de kære børn, som måtte læse dem.“ A Word to the Little Flock, 12. maj 1847.

Så selv den dag i dag siger nogle af de moderne historikere inden for adventismen: „Se dér. Ellen White giver sin fuldstændige tilslutning til Crosiers artikel; og derfor må det, Crosier sagde om det daglige som Kristi tjeneste i helligdommen, være sandt.“ Og når de siger det, fordrejer de historien; for Crosiers artikel indeholdt otte afsnit, og helt fra begyndelsen forstod adventisterne, at fire af disse afsnit var totalt mørke, og de er aldrig, aldrig, aldrig blevet genoptrykt inden for adventismen.

Som et eksempel var et af hans standpunkter i den artikel, at der, når Jesus vender tilbage, vil blive tusind års fred. Adventister tror ikke dette, og det har de aldrig gjort. Denne opfattelse er en opfattelse, som William Miller forkastede, og som faktisk sætter William Miller på den rette vej til at forstå sandheden. Denne lære er en af de læresætninger, som står i direkte modsætning til den milleritiske forståelse.

Så når Crosier udkommer med denne artikel i otte dele, ved de straks fra begyndelsen, at fire af disse dele ikke kan genoptrykkes.

Men James White trykker den del, hvor Crosier antyder, at det daglige er Kristi helligdomstjeneste; men han vil kun genoptrykke disse fire dele. Han vil ikke genoptrykke de andre fire. Men for at James White kan genoptrykke Crosiers fire dele, må han trykke dem i to numre. Han måtte trykke dem to gange i september 1850.

Der var ikke tilstrækkelig plads i hans Review and Herald i september 1850, så han udgav to numre af Review and Herald i september 1850, så han kunne få hele Crosiers artikel med om Kristi overgang fra det Hellige til det Allerhelligste.

Nu vil De hos Gerard Damsteegt bemærke, at han giver den historiske vurdering, at adventister altid vidste, at der var dele af Crosiers artikler, som var ukorrekte, og at de ikke kunne genoptrykkes.

„Hun [Ellen Harmon] sagde: —Herren viste mig i et syn for mere end et år siden, at broder Crosier havde det sande lys angående helligdommens renselse osv.; og at det var Hans vilje, at broder C. skulle nedskrive den opfattelse, som han gav os i Day Star Extra, 7. februar 1846. Jeg føler mig fuldt ud bemyndiget af Herren til at anbefale dette Extra til enhver helgen“ (Brev. E. G. White til Curtis, Word to the Little Flock, 12). Syvendedagsadventister har sædvanligvis fortolket denne udtalelse således, at Crosiers fremstillinger ikke var uden fejl, men at hans hovedsagelige typologiske argumentation var korrekt. Genoptryk af artiklen udelod de aspekter, som de anså for at være unøjagtige.“ P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Kunne aldrig genoptrykke hans fuldstændige dokument

På den næste side har De nu W. A. Spicer, som vidner om det samme: De vidste altid, at Crosiers artikler indeholdt fejl, og de genoptrykte aldrig disse fire afsnit.

Det er sørgeligt at sige, at den unge Crosier kun vandrede i sabbatssandhedens lys i ganske kort tid. Senere forkastede han den helligdomslære, som han havde været med til at grundfæste. Vore pionerbrødre genoptrykte hans fremstilling af helligdommen flere gange i deres tidlige blade, men de kunne aldrig genoptrykke hans fuldstændige dokument. I dette havde han tilføjet helligdomsfremstillingen nogle tanker om den kommende tidsalder, et timeligt tusindårsrige, med en herlig tidsalder på denne jord ved det andet komme. Disse ting udelod vore brødre altid. Disse lærdomme om den kommende tidsalder var vidt udbredt i de dage. Læren passede aldrig ind i det bestemte adventbudskab; og uden tvivl bidrog denne fejltagelsens surdej til at lede de yngre mænd bort fra sabbats- og helligdomssandhederne. Han vendte sig snart til bitter modstand mod vor tidlige bevægelse." W. A. Spicer, Review and Herald, 14. december 1939

Pointen er, at der i dag er mennesker, som tager Søster Whites tilslutning til Crosiers artikel i *A Word to the Little Flock* op—mennesker som Heidi Heikes, Heidi Heikes med sin tåbelige bog om, at det daglige skulle være Kristi helligdomstjeneste. Dette er et af hans argumenter.

Mennesker, der gør dette, tilsidesætter de historiske kendsgerninger. De kunne aldrig genoptrykke alle Crosiers artikler. Og at hævde, at Ellen Whites billigelse i A Word to the Little Flock er en generel billigelse af Crosiers standpunkt, er at hævde, at adventister tror, at der vil komme tusind

års fred. Det er et tåbeligt argument.

Det er en forvanskning af historien, og det gøres for at bedrage mennesker og frembringe forvirring og mørke.

Så har man to historikere, Spicer, som er død, og Damsteegt, som stadig er i live; men jeg forsikrer jer om, at hverken Spicer eller Damsteegt ville være enige med mig i det, jeg fremlægger. Ja, det ville de ikke. Så har man altså to antagonistiske historikere, som er enige i det, jeg fortæller jer. Der findes overhovedet ingen begrundelse for at tage Ellen Whites godkendelse af Crosiers artikel som udtryk for, at alt i den var fuldkomment.

Advent Review—Bind 1, Auburn, NY, Nummer 3

The Advent Review — Bind 1, Auburn, NY, Nummer 4

The Advent Review—Bind 1, Auburn NY, særnummer

Da James White i september 1850 begyndte at trykke Crosiers artikel i The Review and Herald, var det bind 1, nummer 3.

Men han kunne ikke få det hele med i bind 1, nummer 3; derfor afsluttede han artiklen i bind 1 af The Review and Herald, nummer 4. Og hvornår gjorde han dette? I september 1850.

Hvad skete der da i september 1850? Søster White havde et syn, hvori der står: »Den 23. september 1850 viste Herren mig Da der herskede enhed, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af det —Daglige; men siden 1844 er andre opfattelser blevet antaget i forvirringen, og mørke og forvirring er fulgt efter. The Review and Herald, november 1850.«

Hvem var hendes mand? Han var redaktør for The Review and Herald.

Så hvad gjorde han, da hans hustru sagde: "Ved du, hvad jeg netop fik at vide af Herren, James? Jeg fik at vide, at vi ikke skulle fremføre de opfattelser om det daglige, som modsiger pionerernes forståelse af, at det daglige er hedenskab, fordi det bringer mørke og forvirring."

Så hvad gjorde James White? I september 1850 trykte han endnu et Review and Herald, tre i én måned. Det kaldes bind 1, særudgave.

Og hvad gjorde han? Han genoptrykte Crosiers artikel og fjernede det, som Crosier sagde om det daglige!

Brødre og søstre, dette er et historisk bevis på, at James og Ellen White forstod, at Crosiers opfattelse af det daglige var forkert, og at den bragte mørke og forvirring.

Og hvad var Crosiers opfattelse af det stadige? At det var Kristi tjeneste i helligdommen.

Så når hun i Early Writings, 74, siger: „Den 23. september viste Herren mig, at milleritterne havde den rette forståelse af det stadige,” er det historiske vidnesbyrd, at milleritterne forstod—

Nu, brødre og søstre, brødre og søstre, gå ikke glip af dette forhold: Hvad er dette: I september 1850 vises det søster White, at siden 1844 var andre opfattelser af det daglige blevet antaget; i maj 1850 fremlægger Arnold det daglige som det jødiske helligdomssystem; i september 1850 offentliggøres del 1 af 2 af Crosiers artikel, herunder hans fremstilling af det daglige som Kristi tjeneste i helligdommen; i september 1850 offentliggøres del 2 af 2 af Crosiers artikel; i september 1850 genoptrykkes Crosiers artikel, men hans opfattelse af det daglige er fjernet? Hvad er det, der finder sted?

Vi ser det samme år, hvor dette 1850-diagram blev udarbejdet, og hvad siger dette diagram om det daglige? „Hedensk herredømme eller DET DAGLIGE taget bort. Dan. 11,31 508.“

Ellen White vidste, hvad de, som gav Dommens Times råb, stod for med hensyn til det Stadige. Når hun siger, at de havde den rette opfattelse, vidste hun, at den rette opfattelse var, at det repræsenterede hedensk herredømmes borttagelse; det Stadige repræsenterede hedenskabet.

Og i dette år, 1850, beviser den historiske beretning, at hun forkastede, og hendes mand forkastede, læren om, at det „daglige“ repræsenterer Kristi helligdomstjeneste, hvilket er den lære, som Syvendedags Adventistkirkens Biblical Research Institute fastholder. Det er den lære, som de selvunderholdende tjenester, såsom Heartland og Steps to Life, støtter. Det er den lære, som bringer mørke og forvirring.

Læg nu mærke til dette vedrørende 1850-kortet. Dette er i november 1850. Dette er den samme måned, hvor hun har det syn, som hun nedskriver, og som til sidst gennemgår udviklingen i 1851 og derefter i 1882 ender i Early Writing, i netop denne måned, i netop denne måned, i november 1850. Der står,

„Mandag vendte vi tilbage til Dorchester, hvor vor kære broder Nichols og hans familie bor.“

Lige heroppe [med henvisning til 1850-diagrammet, øverste højre hjørne]: »Udgivet af Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.« Godt? Hun taler om dette, ikke sandt? Ser I det, dette diagram?

—„Der i natten gav Gud mig et meget interessant syn, hvoraf det meste vil I se i skriftet. Gud viste mig nødvendigheden af at udgive et diagram. Jeg så, at der var behov for det, og at sandheden, gjort tydelig på tavler, ville udrette meget og ville føre sjæle til kundskab om sandheden.“ Manuscript Releases, nummer 15, 210 november 1850.

Hun havde et syn i Nichols' hus i Dorchester—alt dette er på dette kort—og sagde: »I må udarbejde et kort.«

Og hvad siger hun om tavlen? Hvordan beskriver hun den?

Gå til Habakkuk 2: »Jeg så nødvendigheden af at få udgivet et tavlediagram,« og hvad skulle det gøre? Det var nødvendigt, »for at sandheden kunne gøres tydelig på tavler«. Habakkuk 2, vers 2, siger: »Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet og gør det tydeligt på tavler,« Hun siger, at dette Otis Nichols-diagram fra 1850, trykt i Dorchester, Massachusetts, er en opfyldelse af Habakkuk, ligesom hun i The Great Controversy siger, at 1843-diagrammet er en opfyldelse af

Habakkuk.

Godt, ser du det? Ser du, hvornår hun fik dette syn? På samme tid som dette foregik: »Den 23. september viste Herren mig . . . , at læren om det daglige som Kristi helligdomstjeneste bringer mørke og forvirring,« og hendes mand genoptrykte straks artiklen og fjernede disse to afsnit. Den blev aldrig genoptrykt igen i adventismen før 1931, da Willie White genoptrykte den; og da han gjorde det, havde han et falsk vidnesbyrd i selve det traktat, som han trykte. Det kan påvises.

Nu vil jeg læse noget her for jer, et længere citat, om denne samme tidsperiode. Dette er fra den 27. november 1850.

Jeg har i nogen tid forsømt at skrive til jer. Jeg vil nu angive mine grunde. For det første havde jeg i flere uger efter, at jeg modtog søster Arabellas venlige og velkomne brev, ikke tid til at skrive, ellers ville jeg have efterkommet hendes ønske om at få det besvaret inden for to uger. Jeg syntes særdeles godt om brevet. Vi var alle interesserede i brevet og håber, at min forsinkelse ikke vil hindre jer i at besvare dette, så snart I læser det, og jeg vil ikke vente så længe næste gang.

Jakobs og mit helbred er nu ganske godt. Vort hjem er i Paris, hos broder Andrews, kun få skridt fra posthuset og trykkeriet. Vi skal blive her nogen kort tid. Dette er en meget venlig familie, men dog ganske fattig. Alt her står frit til vor rådighed, så langt deres midler rækker. Vi mener ikke, at det er ret at være dem til nogen udgift, mens vi er her. Jeg ønsker meget at se jer alle og kære søster Gorham.

Vores møde i Topsham var af dyb interesse. Otteogtyve var til stede; alle tog del i mødet.

Søndag kom Guds kraft over os som en vældig susende vind. Alle rejste sig på deres fødder og priste Gud med høj røst; det var, som da grundvolden til Guds hus blev lagt. Grådens røst kunne ikke skelnes fra jubelråbet. Det var en sejrrig stund; alle blev styrket og vederkvæget. Aldrig før har jeg været vidne til en så mægtig stund.

"Vores næste konference var i Fairhaven. Broder Bates og hans hustru var til stede. Det var et ganske godt møde. Da vi vendte tilbage til broder Nichols', gav Herren mig et syn og viste mig, at sandheden måtte gøres tydelig på tavler, og det ville få mange til at tage stilling for sandheden ved de tre engles budskaber, idet de to første blev gjort tydelige på tavler."—

Det står netop hernede [idet han peger på det nederste venstre hjørne af 1850-diagrammet]. Forstår I? Det er på dette diagram, hun taler om.

—"Jeg så også, at det var lige så nødvendigt, at bladet blev udgivet, som at budbærerne drog ud; for budbærerne behøver et blad at have med sig, som indeholder den nærværende sandhed, til at lægge i hænderne på dem, der hører, og da ville sandheden ikke blegne i sindet, og bladet ville gå derhen, hvor budbærerne ikke kunne gå. Andre ting så jeg, som vil fremkomme i bladet.

Hvordan trives I alle sammen? Stræber I alle efter det evige liv? Jeg længes meget, meget efter at se jer og tror, at jeg inden længe skal gøre det. Nu er forberedelsens tid, og jeg håber, at vi alle vil gøre et grundigt arbejde for evigheden. Tiden synes meget kort, og hvad vi gør, må vi gøre hurtigt.

Den 20. november, for en uge siden, rejste broder Henry Nichols og jeg til Topsham. Vi var netop rejst os fra middagsbordet torsdag [21. nov.], da et af broder Foeys børn kom ind og sagde, at deres moder var bevidstløs. Vi skyndte os over floden en mil og fandt vor kære søster Foey døende. Min sorg var stor, da jeg erfarede, at hun ikke kendte mig. Hun vedblev længe i stor nød indtil mellem klokken tre og fire, og da udåndede hun. Hun har efterladt en ægtemand og tre børn til at sørge over deres tab.

Fredag morgen [22. nov.] kom broder Henry til Paris for, at James kunne barbere ham, så han kunne deltage i begravelsen. Vi havde en meget højtidelig og bevægende stund. Herren forlod os ikke, men lod sin Ånd hvile over os. Søster Foeys sidste dage var afgjort hendes mest åndelige og bedste dage. Broder Foey har den trøst, at hun døde som en kristen. Han bærer det godt. Gud giver ham nåde til at udholde prøvelsen. O, hvor godt det er at have et håb i Gud, som vil bære gennem alle prøvelsens og lidelsens scener. Pris Gud for et håb, et godt håb. Hvad ville nogen af jer give for jeres håb?

Hold fast ved troen. Vær stærke i Gud og støt jer til hans evige arm. Den vil aldrig svigte jer, men vil bære jer oppe under enhver trængsel. Jeg håber, at I alle vil vokse jer stærkere og stærkere i sandheden. Vækl ikke, men træng jer frem mod riget. —

Her går vi. Her er det, jeg ønsker, at du skal se.

—„For en uge siden, sidste sabbat, havde vi et meget interessant møde. Broder Hewit fra Dead River var til stede. Han kom med et budskab, hvis indhold var, at de ugudeliges ødelæggelse og de dødes søvn var en vederstyggelighed inden for en lukket dør, som en kvinde, Jezabel, en profetinde, havde indført, og han mente, at jeg var denne kvinde, Jezabel.“—

Okay? Broder Hewit siger, at Ellen White er Jezabel, og at hun har indført tre vildfarelser.

—Vi fortalte ham om nogle af hans vildfarelser i fortiden, at de 1335 dage var til ende, og om hans talrige fejltagelser. Det havde kun ringe virkning. Hans mørke hvilede over mødet, og det trak i langdrag.—

Nu vil jeg have, at De ser dette. Jeg har noget at sige om dette afsnit, som jeg ønsker, at De følger, hvis De kan.

Hvis du nogen sinde har haft med dem i adventismen at gøre, som genanvender tidsprofetierne ved verdens ende, så har de kun tre citater, som de bruger — de bruger mange citater, men de har tre primære citater, som de bruger. Dette er et af dem; for de vil gå til dette sted og sige: »Vi fortalte ham om nogle af hans tidligere vildfarelser,« og de vil hævde, at når hun siger, »at de 1335 dage var til ende«, så var det en af hans vildfarelser. Ser du, hvordan man kan fordreje den grammatik en smule: »Vi fortalte ham om nogle af hans tidligere vildfarelser«? Vi fortalte ham også, at de 1335 dage var til ende; men tidssætterne siger, at vi fortalte ham om nogle af hans tidligere vildfarelser, og at en af disse vildfarelser var, at du lærer, at de 1335 dage er til ende, og at dette er en vildfarelse.« Så man kan fordreje det på begge måder.

Første gang jeg havde en ansigt-til-ansigt-konfrontation med Eugene Prewitt, var i Oklahoma, og han argumenterer for, at den milleritiske historie ikke gentager sig ved verdens ende, og jeg giver ham et par citater fra Profetiens Ånd.

Og han siger: "Jeff, du ved, at Ellen White var en skødesløs skribent."

Og jeg sagde: »Hvad mener du?«

Og han gik til dette citat. Han siger, at dette citat beviser, at hun er en skødesløs skribent; fordi hun ved, at jeg ved, at tidssætterne kan fordreje dette citat, hvis de ønsker det.

At et sted som Washita har den indflydelse, der lærer sine studerende, at Ellen White er en sjusket skribent, er én ting; men er hun en sjusket skribent her?

—"Jeg følte, at jeg måtte sige nogle få ord. I Jesu navn rejste jeg mig, og på omtrent fem minutter blev mødet forandret. Alle mærkede det i samme øjeblik. Ethvert ansigt blev oplyst. Guds nærvær fyldte stedet. Broder Hewit faldt på knæ og begyndte at græde og bede. Jeg blev borttrykket i syn og så meget, som jeg ikke kan skrive. Det havde en stærk virkning på broder Hewit. Han bekendte, at det var af Gud, og blev ydmyget i støvet. Han har skrevet lige siden det møde og skriver nu fra det samme bord, hvorfra han giver afkald på alle de vildfarelser, han har fremført. Jeg tror, Gud er i færd med at føre ham frem, og han er skikket til at gøre godt, hvis Gud virker gennem ham.

Megen kærlighed til kære Søster Gorham. Sig til hende, at hun skal være stærk. Gud er med hende, og Han vil ikke forlade hende. Megen kærlighed til jer alle. Jeg håber, at børnene ikke vil blive søvnige, men vil være interesserede i sandheden og være flittige til at gøre deres kaldelse og udvælgelse fast. Skriv, vær sikker på at skrive, og gør ikke, som jeg har gjort. Jeg elsker jer, jer alle. Skriv." Manuscript Releases, bind 16, 206–209. Skrevet fra Paris, Maine, den 27. november 1850.

Brødre og søstre, hvad er den historiske sammenhæng for dette; hvor skriver hun dette henne? Hun skriver dette i 1850, i broder Nichols' hus.

Hvad gør Herren i denne tidsperiode? Han viser, at pionererne har den korrekte forståelse af det daglige, og hun behandler dette. Hun siger, at Kristi helligdomstjeneste er den falske forståelse af det daglige.

I denne historie, netop denne historie—ikke blot denne historie og ikke blot selve året, men selve årets måned—modtager hun syner, og hun tydeliggør denne sandhed om pionerstandpunktet vedrørende det daglige, idet hun siger, at de, som forkyndte Doms-timens råb, havde den rette opfattelse af det daglige; og i samme afsnit siger hun: "I saw that the 1843 Chart was directed by the hand of the Lord and it should not be altered and that those that gave the Judgment Hour Cry had the correct view of the Daily."

Og hvad siger det om det daglige på dette 1843-kort? Jo, det siger, at det blev taget bort i år 508 e.Kr.; og 1335 år senere fører det dig til 1843, og at de 1335 ligger i fortiden.

Kan du forestille dig, at hun i selve den måned, i selve det år, ville sige til broder Hewit fra Dead River, at det stadig lå i fremtiden?

Nå, disse tidssættere, disse tidssættere, og disse mennesker, som mener, at søster White er en skødesløs skribent. Historien stadfæster ikke dette.

Så jeg ønsker, at I skal se, at Ellen White også forstod de 1335 i forbindelse med det daglige.

Ellen White gav ikke blot sit godkendelsesstempel til, at det daglige var hedenskab; hun forstod, at det indledte den 1335-årige profeti, som endte i 1843, og hun forsvarede offentligt dette standpunkt over for broder Hewit fra Dead River. Ser du det?

Og i den samme måned, hvor hun siger, at Kristi helligdomstjeneste som det daglige kun bringer mørke og forvirring, fjerner hendes mand som svar på dette syn denne lære fra Review and Herald.

Hernede i jeres noter, dér hvor der står „1850-kortet“, er dette, hvad der står lige her [med henvisning til den tredje kolonne fra venstre på 1850-kortet, teksten efter Jesus på korset i år 31 e.Kr.]. Jeg ønskede, at I skulle have det med i jeres noter.

Bort Daniel 11:31 508

Og så på 1843-diagrammet her [med henvisning til den midterste kolonne under Jesus på korset i år 31 e.Kr.]:

Borttagelsen af det daglige offer. Dan. 12:11, 12

Okay, dette er disse to diagrammer.

Søster White forstod, at disse mænd havde den korrekte opfattelse, og hun forstod, at den indledte profetien om de 1335 år, som endte i 1843; og hun forstod, at den repræsenterede det hedenske herredømme, som blev taget bort i 508.

Under disse to henvisninger til tavlerne har du endnu et citat fra broder Nichols' tidsperiode, og her irrettesætter hun mennesker for at fremstille andre tavler, fordi deres illustrationer er sataniske; hvorimod hun siger, at illustrationerne på disse to tavler er himmelske. Hun siger,

„Jeg så, at fremstillingen af tavler var helt forkert. Den havde sin oprindelse hos broder Rhodes og blev videreført af broder Case. Der er blevet anvendt midler til at fremstille tavler og forme usømmelige, frastødende billeder til at forestille engle og den herlige Jesus. Sådanne ting så jeg var mishagelige for Gud. Jeg så, at Gud var med i udgivelsen af tavlen ved broder Nichols.“ —

Hvem stod bag udgivelsen af dette 1850-diagram? Gud!

—„Jeg så, at der var“—hvad?—„en profeti om dette kort i Bibelen, og hvis dette kort er bestemt for Guds folk, hvis det [er] tilstrækkeligt for den ene, er det det også for den anden, og hvis én havde behov for et nyt kort malet i større målestok, har alle det i lige så høj grad.“

„Jeg så, at det var en urolig, ængstelig, utilfreds og utaknemmelig følelse hos broder Case, som ønskede et andet kort. Jeg så, at disse malede kort havde en skadelig virkning på menigheden. Det

bevirkede, at en let, overfladisk ånd af spot var til stede i mødet.“—

Nu er dette det, som jeg ønsker, at du tænker nøje igennem.

—"Jeg så, at de tavler, som var befalet af Gud, gjorde et gunstigt indtryk på sindet, selv uden en forklaring."—

„Jeg så, at tavlerne“, i flertal, „var forordnet af Gud . . .“ Hvilke tavler, i flertal, var forordnet af Gud? Disse to tavler [1843- og 1850-tavlerne] var forordnet af Gud.

Disse to tavler er en opfyldelse af Habakkuk 2.

—„Der er noget let, yndigt og himmelsk i fremstillingen af englene på tavlerne. Sindet ledes næsten umærkeligt til Gud og himlen. Men de andre tavler, som er blevet udarbejdet, vækker afsky i sindet og får sindet til at dvæle mere ved jorden end ved himlen. Billeder, der forestiller engle, ligner mere onde ånder end himmelske væsener. Jeg så, at tavlerne i dage og uger havde optaget broder Cases sind, når han burde have søgt himmelsk visdom fra Gud og burde have vokset i Åndens nådegaver og i erkendelsen af sandheden.

„Jeg så, at hvis de midler, som er blevet ødslet bort på at få udgivet tavler, var blevet anvendt til gennem udgivelse af traktater osv. klart at fremstille sandheden for brødrene, ville det have gjort meget godt og frelst sjæle. Jeg så, at tavlefremstillingsvirksomheden har bredt sig som en feber.“ Manuscript Releases, nummer 13, 359; 1853.

De 1290 og 1335 dage

Jeg har følgende fra en artikel i Review and Herald, 28. januar 1858. Grunden til, at jeg har den i jeres noter, er, at I kan se, at man i 1858 stadig lærer, at »det daglige« er hedenskab. I har det i jeres reference; otte år efter 1850 forstår man stadig, at »det daglige« er hedenskab.

EN anden vigtig profetisk tidsperiode, hvorpå adventlæren er grundet, er de 1335 dage i Daniel 12, som de 1290 dage er så nært forbundet med. Disse to perioder bliver fremstillet for os således:

"—Og fra den tid, da det daglige (offer) bliver afskaffet, og Ødelæggelsens Vederstyggelighed bliver opstillet, skal der være et tusind to hundrede og halvfems dage. Salig er den, som venter og når frem til de tusind tre hundrede og fem og tredive dage. Men gå du din vej indtil enden er; thi du skal hvile og stå i din lod ved dagenes ende.' Daniel 12:11–13.

Spørgsmålene melder sig straks: Kan vi fastslå, hvilke begivenheder det er, hvorfra disse perioder skal dateres; og hvis det er tilfældet, kan vi da fastslå, hvornår de fandt sted? Vi spørger først: Hvad er det „daglige“ (offer) og „ødelæggelsens vederstyggelighed“? Det vil bemærkes, at ordet offer står i kursiv: hvilket angiver, at det er et tilføjet ord. Det samme vil bemærkes i de øvrige tilfælde, hvor det forekommer i Daniels Bog, nemlig kapitel 11,31 og 8,11–13. Lad os kort henvise til dette sidstnævnte kapitel. I vers 13 vil det bemærkes, at to ødelæggelser fremdrages: den daglige (ødelæggelse) og ødelæggelsens overtrædelse. Dette forhold er gjort så klart af Josiah Litch, at vi ikke kan gøre noget bedre end at anføre hans egne ord:*

"—Det daglige offer er den nuværende læsning af teksten; men noget sådant som offer findes ikke i originalen. Dette anerkendes af alle. Det er en glosse eller en fortolkning, som oversætterne har lagt ind i den. Den rette læsning er: »det daglige og ødelæggelsens overtrædelse«; daglige og overtrædelse er forbundet med »og«: den daglige ødelæggelse og ødelæggelsens overtrædelse. De er to ødelæggende magter, som skulle lægge Helligdommen og hæren øde."

Heraf er det tydeligt, at det „daglige“ ikke på nogen måde kan henvise til den jødiske gudsyndelse, hvortil det er blevet anvendt af den ældre og mere udbredte opfattelse; og dette fremgår yderligere af den betragtning, at hvis disse tidsperioder, enten bogstaveligt eller billedligt forstået, dateres fra en hvilken som helst borttagelse af denne gudsyndelse, fører de os slet ikke frem til nogen begivenhed, der på nogen måde er værd at bemærke.

„Det daglige og vederstyggeligheden er da to ødelæggende magter, som skulle undertrykke menigheden: kan vi fastslå, hvad disse magter er? Vi behøver blot at antage William Millers måde at ræsonnere på i dette spørgsmål for at nå til den samme konklusion som han. Han siger:“

"—Jeg læste videre og kunne ikke finde noget andet tilfælde, hvor »det daglige« forekom, end i Daniel. Jeg tog derpå [ved hjælp af en konkordans] de ord, som stod i forbindelse dermed: »tage bort«; »han skal tage det daglige bort«; »fra den tid da det daglige bliver taget bort«; osv. Jeg læste videre og tænkte, at jeg ikke skulle finde noget lys over teksten. Til sidst kom jeg til 2 Thessalonikerbrev 2:7, 8: »Thi lovløshedens hemmelighed er allerede virksom; kun må han, som nu holder tilbage, først ryddes af vejen, og da skal den lovløse åbenbares.« osv. Og da jeg var kommet til den tekst, o, hvor klart og herligt sandheden fremtrådte! Der er det! Det er »det daglige«! Nå, men hvad mener Paulus da med »han, som nu holder tilbage« eller hindrer? Med »syndens menneske« og »den lovløse« menes pavedømmet. Nå, hvad er det da, som hindrer pavedømmet i at blive åbenbaret? Jo, det er hedenskabet. Så må altså »det daglige« betyde hedenskabet."+

Vi ser af Daniel 8, at det er det lille horn, som efterfulgte bukkens, eller det græske riges, magt, der borttager „det daglige“; og det er den eneste magt, der fremstilles efter delingen af Alexanders rige og frem til den tid, da helligdommen skulle renses ved afslutningen af de 2300 dage. Dette lille horn har vi på dets rette plads påvist at være Rom taget som en enhed, svarende til det fjerde rige i Daniels andre syner. Nu er det en kendsgerning, at der fandt en forandring sted i den romerske magt fra hedenskab til pavedømme. Hedenskabet havde fra de assyriske kongers dage og indtil tiden for dets omdannelse til pavedømme været det daglige, eller som professor Whiting gengiver det, „den stadige“ ødelæggelse, hvorved Satan havde rejst sig imod Jehovas sag. I sine præster, sine altre og sine ofre bar det lighed med den levitiske form for Jehovas tilbedelse; men da den levitiske gav plads for den kristne form for tilbedelse, måtte Satan, for med held at modarbejde værket, også ændre sin form for modstand; derfor bliver hedenskabets templer, altre og statuer døbt ind i pavedømmets bespottelser.

„Men det daglige, hedenskabet, siges i profetien at have en helligdom, og dets helligdoms sted skulle styrtes ned. At en helligdom ofte forbindes med afgudsyndelse og hedenskab som stedet for dets hengivenhed og tilbedelse, fremgår af følgende skriftsteder: Esajas 16:12; Amos 7:9, 13, margen. Ezekiel 28:18. Angående helligdommen for det daglige i Daniel 8 anfører vi

følgende fra Apollos Hale:*“

"Hvad kan der menes med hedenskabets »helligdom«? Hedenskabet, og al slags vildfarelse, har ligesom sandheden sine helligdomme. Disse er de templer eller tilflugtssteder, der er indviet til deres tjeneste. Man kan derfor antage, at der her tales om et særligt og berømt hedensk tempel. Hvilket af dets talrige berømte templer kan det være? Et af den klassiske arkitekturs mest pragtfulde eksempler kaldes Pantheon. Dets navn betyder »alle guders tempel eller tilflugtssted«. Det ligger i Rom.+ De folkebilleder, som romerne havde erobret fra nationerne, blev med hellig ærbødighed anbragt i en eller anden niche eller afdeling af dette tempel og blev i mange tilfælde genstande for tilbedelse også blandt romerne selv. Kunne vi finde et hedensk tempel, der mere slående kunne kaldes »hans helligdom«?"

Efter nu at have fastslået, at det daglige er hedenskabet, og at ødelæggelsens overtrædelse, eller —den vederstyggelighed, som gør øde,‘ er pavedømmet, og at hedenskabets særlige helligdom var Pantheon, og at dets beliggenheds —sted‘ var Rom, undersøger vi nu videre.

1. Blev hedenskabet — „taget bort“ af den romerske civile magt? Vi mener, at følgende fremstilling af en vigtig og velkendt kendsgerning i kirkens og verdens historie besvarer profetien. Den henviser til Konstantin, den første kristne kejser, og siger:

"—Hans første regeringshandling var udsendelsen af et edikt gennem hele riget, hvori han opfordrede sine undersåtter til at antage kristendommen.'++

"2. Var Rom byen eller stedet for hans helligdom, (Pantheon,) som blev styrtet ned ved statens myndighed? Følgende uddrag svarer:"

—Den sidste af Konstantins rivalers død havde beseglet rigets fred. Rom var atter nationernes ubestridte dronning. Men i denne stund af ophøjelse og pragt var hun blevet løftet frem til kanten af et afgrundsdyb. Hendes næste skridt skulle være nedad og uopretteligt. Regeringens flytning til Konstantinopel volder stadig historikeren forvirring. Det var en handling i direkte modstrid med hele forløbet af den romerske ånds gamle og ærværdige fordomme. Det var ikke et værk af nogen luksuselskende asiat, hengiven til de østlige skikkes og klimaers nydelser, men af en jernhård erobrers, født i vesten og, som alle romere, foragtfuld over for orientalernes vaner; det var en skarpsindig politikers værk, og dog var det i den mest håndgribelige grad upolitisk. Alligevel forlod Konstantin Rom, Cæsarernes store fæstning og trone, for et dunkelt hjørne af Thrakien og brugte resten af sit kraftfulde og ærgerrige liv på det dobbelte slid at ophøje en koloni til sit riges hovedstad og at degradere hovedstaden til en kolonis svage hædersbevisninger og ydmygede styrke.'*

Denne beretning fra historieskriverens pen er for klar til at behøve nogen kommentar. Hans helligdoms sted blev omstyrtet, siger profetien; og efter en fremstilling af kendsgerninger som den ovenstående må selv den mest krævende i den profetiske fortolkning være tilfredsstillet med dens anvendelse.

„Fra den tid, da det daglige bliver taget bort, og den ødelæggelsens vederstyggelighed bliver opstillet, skal der være tusind to hundrede og halvfems dage. Salig er den, som bier og når til de

tusind tre hundrede og fem og tredive dage.“ Med de kendsgerninger for øje, at det daglige er hedenskabet, at den ødelæggelsens vederstyggelighed er pavedømmet, at der i den romerske magt fandt en overgang sted fra det første til det sidste, og at dette skete ved statens myndighed, har vi kun yderligere at undersøge, hvornår dette fandt sted på en måde, der opfylder profetien; for hvis vi kan fastslå dette, har vi udgangspunktet, hvorfra de profetiske tidsperioder i den tekst, der ligger foran os, skal dateres. Derfor,

"3. Hvornår fandt den begivenhed, som der henvises til i profetien, sted? Det bør bemærkes, at spørgsmålet ikke er, hvornår de hellige blev givet i pavedømmets hænder, men hvornår religionsskiftet fra hedenskab til pavedømme i så høj grad var gennemført, at det sidstnævnte blev den nationale religion og blev sat i stand til at påbegynde sin bane. Dette var, ligesom alle andre store omvæltninger, ikke et øjeblikks værk. Dets begyndende virkninger gav sig til kende længe forinden. Paulus sagde, at allerede i hans dage var lovløshedens hemmelighed, Syndens Menneske, „vederstyggeligheden, som ødelægger,“ allerede virksom. Og det er i lyset af dette skriftsted, at vi må forstå vor Herres ord i Matthæus 24:15 om ødelæggelsens vederstyggelighed, hvor han tydeligt henviser til Daniel 9:27. For skønt hedenskaben ikke havde veget pladsen for pavedømmet i år 70, da Jerusalem blev ødelagt af romerne, forstår vi dog, at den magt, som da fremtrådte, noget ændret i navn og skikkelse, var netop den magt, som som ødelæggelsens vederstyggelighed skulle udmatte de hellige og lægge den Højestes kirke øde."

Indtil tidspunktet for Klodevig, Frankrigs konges, omvendelse, som fandt sted i 496, var franskmændene og andre nationer i det vestlige Rom hedenske; men efter denne begivenhed blev bestræbelserne på at omvende afgudsdyrkere til Kristus kronet med stor succes. Det siges, at Klodevigs omvendelse gav anledning til skikken at tiltale den franske monark med titlerne Den Aller-kristeligste Majestæt og Kirkens Ældste Søn.+ Mellem dette tidspunkt og år 508 e.Kr. blev ved „alliancer“, „kapitulationer“ og erobringer „avboricerne“, de „romerske garnisoner i vest“, Bretagne, burgunderne og vestgoterne bragt til underkastelse.'++

—Hedenskabet i det vestromerske rige, skønt det utvivlsomt sinkede den kristne tros fremgang, især i de nationer, som blev hærget, som i Englands tilfælde, af de barbariske stammers indfald, der fortsat var afgudsdyrkere, havde herefter ikke magten, om det end havde tilbøjeligheden, til at undertrykke den katolske tro eller til at hindre den romerske pontifs indgreb.

Fra den tid var det pavelige vederstyggelige triumferende, for så vidt angik hedenskabet. Dets fremtidige kampe var med de andre kristne sekter, som altid blev behandlet som kættere; og med fyrster, som altid blev behandlet som oprørere eller som dem, der sønderdeler Kristi legeme. Europas fremtrædende magter opgav deres tilknytning til hedenskabet blot for at videreføre dets vederstyggeligheder i en anden skikkelse; thi hedenskabet behøvede blot at blive døbt for at blive kristent i katolsk forstand; og når dens øverste tjeners interesser eller hævn krævede det, måtte deres ejendele og troner — måske deres liv — lægges på alteret. SS

* Profetisk Fremstilling, Bind 1, 127.

+ Goodrichs Universal Hist. og Gutheries Geog.

+ Mosheims kirkehistorie, bind 1, 132, 133.

I England grundlagde Arthur, den første kristne konge, den kristne gudsdyrkelse på den hedenske religions ruiner.* Rapin, som hævder at være mere nøjagtig i begivenhedernes kronologi i sin historie, anfører, at han blev valgt til Britanniens monark i 508. Bog 2, 129.

Hvad var Roms stols tilstand på dette tidspunkt? — Symmachus var pave fra 498 eller 499 til 514. Hans pontifikat var kendetegnet ved disse bemærkelsesværdige omstændigheder og begivenheder:

„1. Han — forlod hedenskabet“, da han trådte ind i — Romerkirken.“

"2. Han fandt vej til pavestolen ved at stride med sin rival lige til blods. Du Pin.

3. Ved den hyldest, der ydes ham som den hellige Peters efterfølger.

"4. Ved kejser Anastasius' ekskommunikation.+"

„—Hvor meget,“ siger Mosheim, „visse mænds anskuelser var gunstige for de romerske pontifers herskesyge krav, kan let forestilles ud fra et udsagn af Ennodius, denne berygtede og overdrevne smigrer af Symmachus, som var en prælat af tvetydigt ry. Denne parasitiske lovpriser hævdede blandt andre tåbelige påstande, at pontifen var indsat som dommer i Guds sted, hvilket embede han udfyldte som den Højestes stedfortræder.“++

Ved den styrke, som blev sikret den katolske sag i vesten, ved disse fremgange og ved vikarernes og andre udsendinges fra Romerstolen virksomhed blev det pavelige parti i Konstantinopel — „bragt“ i en stilling, hvor det kunne retfærdiggøre åbne fjendtligheder til fordel for deres herre i Rom. I 508 fejede fanatismens og borgerkrigens hvirvelvind i ild og blod gennem den østlige hovedstads gader.'

Gibbon siger under årene 508–514, idet han omtaler urolighederne i Konstantinopel: —Kejserens statuer blev sønderbrudt, og hans person blev skjult i en forstad, indtil han ved udgangen af tre dage vovede at påkalde sine undersåtters barmhjertighed. [Pavedømmet er triumferende.] Uden sit diadem og i en bedendes stilling fremtrådte Anastasius på cirkusets trone. Katolikkerne fremsagde i hans påhør det ægte Trisagion; de jublede over det tilbud, som han lod udråbe ved en herolds røst, om at nedlægge purpuret; de lyttede til formaningen om, at eftersom ikke alle kunne regere, burde de først blive enige om valget af en hersker; og de modtog blodet af to upopulære ministre, som deres herre uden tøven dømte til løverne. Disse rasende, men kortvarige opstande blev opmuntret ved Vitalians fremgang, idet han med sin hær af hunner og bulgarer, for størstedelens vedkommende afgudsdyrkere, erklærede sig for den katolske tros forkæmper. I dette fromme oprør affolkede han Thrakien, belejrede Konstantinopel, udryddede femogtres tusinde af sine medkristne, indtil han opnåede biskoppernes tilbagekaldelse, pavens tilfredsstillelse og stadfæstelsen af koncilet i Kalkedon, en ortodoks overenskomst, nødtvungent underskrevet af den døende Anastasius og mere trofast efterlevet af Justinians onkel. Og sådan var udfaldet af den første af de religionskrige, som er blevet ført i Fredens Guds navn og af hans disciple. SS

„Med følgende uddrag fra Appollos Hale afslutter vi vidnesbyrdet om dette punkt: —Vi indbyder nu vore moderne Gamalieler til sammen med os at indtage standpunkt på helligdommens sted for

hedenskabet (siden gjort gældende som „Sankt Peters arvelod“) i 508. Vi kaster et blik nogle få år tilbage i tiden, og de nordlige barbarers rå hedenskab strømmer ned over det navnlig kristne vestromerske imperium — sejrrikt overalt — og dets sejre er overalt kendetegnet ved den mest barbariske grusomhed. . . . Imperiet falder og brydes i stykker. Én efter én opgiver herrerne og herskerne over disse brudstykker deres hedenskab og bekender sig til den kristne tro. I religionen viger erobrerne for de erobrede. Men endnu er hedenskabet sejrrikt. Blandt dets tilhængere findes der én streng og sejrrig erobrere. (Clovis.) Men snart bøjer også han sig for den nye tros magt og bliver dens forkæmper. Han er stadig sejrrig, men når som helt og erobrer sit højdepunkt på det sted, hvor vi står, i år 508 e.Kr.

— I eller nær ved samme år bliver den sidste vigtige underafdeling af det faldne imperium offentlig, og ved kroningen af dets triumferende „monark“, kristnet.

"—Den pontifeks for den periode, hvori vi står, er en nyligt omvendt hedning. Den blodige strid, som satte ham i stolen, blev afgjort ved indgriben af en ariansk konge. Der bøjes for ham og hilses ham som den, der indtager —Guds plads på jorden.' Senatet er i en sådan grad under hans magt, at det, ved mistanke om at Roms sædes interesser kræver det, ekskommunikerer kejseren. . . . I 508 antændes minen under det Østromerske Riges trone. Resultatet af den forvirring og strid, den forårsager, er ydmygelsen af dets retmæssige herre. Spørgsmålet er nu: på hvilket tidspunkt blev hedenskabet så vidt undertrykt, at der blev gjort plads for dets stedfortræder og efterfølger, den pavelige vederstyggelighed? Hvornår blev denne vederstyggelighed sat i en sådan stilling, at den kunne påbegynde sin løbebane af gudsbespottelse og blod? Findes der nogen anden dato for, at den blev "anbragt" eller "opstillet" i hedenskabets sted, end 508? Hvis den hemmelighedsfulde fortryllerske endnu ikke har bragt alle sine ofre ind under sin magt, har hun taget sin plads, og nogle har overgivet sig til hendes dragende magt."

De øvrige bliver omsider undertvunget, — »og konger og folk og skarer og nationer og tungemål« føres ind under den fortryllelse, som bereder dem til, selv mens de — »berusede af Jesu martyrs blod« — »mener, at de dyrker Gud en tjeneste«, og indbilder sig at være himlens udelukkende yndlinge, samtidig med at de bliver et lettere og rigere bytte for helvedes fordømmelse.*

Vi har datoen. Det „daglige“ blev taget bort, og den vederstyggelighed, som ødelægger, blev opstillet i 508. Regnet fra dette tidspunkt ender de 1290 dage eller år i 1798, hvor, som allerede er blevet vist, den borgerlige magt blev frataget paven ved Buonapartes arm. De 1335 dage fører os 45 fulde år på denne side af den begivenhed.

"Men nogle vil måske sige: Hvordan kan det være, at I lader perioderne ende i fortiden? Står der ikke skrevet, at Daniel skal hvile og stå frem i sin lod ved dages ende? Jo, visselig; og det tror vi. Men hvad vil det sige for Daniel at stå frem i sin lod? Dette punkt vil blive taget under overvejelse, når vi kommer til en forklaring af tidens forløb og en undersøgelse af de begivenheder, som faktisk fandt sted ved dages ende. Imidlertid kaster vi her anker indtil endnu en uge er gået." Review and Herald, 28. januar 1858.

Fejl og farer hos Prescott og Daniells; Byerne skal bearbejdes ”Må Herren hjælpe broder Prescott, for han er i fare for at miste orienteringen og bringe sjæle i vildfarelse.” — Manuskript 127, 1905.

De advarsler og formaninger, som Herren har givet gennem årene til ældste Prescott, gives ikke agt på af ham. Jeg er blevet pålagt at tale tydeligt. Han er blevet stadig stærkere i den forestilling, at hans bedømmelse af den eneste levende og sande Gud er uangribelig. Han nærmer sig synspunkter om Guds personlighed, som ikke støttes af Guds ord. Der er kun få, som forstår betydningen af de advarsler, der er blevet givet til ham. Men den antagelse, at hans trofaste forkyndelse af den treenige lære skal vise sig at være uden virkning, er ikke begrundet. Jeg er blevet pålagt at sige, at de meninger, som "Living Temple" indeholder om Guds personlighed, ikke understøttes af Herren. Det synspunkt, som nogle holder, om at et særligt og vidunderligt værk snart vil blive udført i disse [Sydlige] marker, fordi Guds personlighed forstås sådan, som ældste Prescott, professor Bell, dr. Caro og ældste Daniells underviser, er en vildfarelse. Heller ikke har de lært af de erfaringer, der begyndte under panteismens alfa. De, der fortsætter med at fremme disse åndelige subtiliteter, vil snart finde sig selv i en stilling, hvor fjenden kan tale med dem og føre dem bort fra Gud. Fjenden ser det som sin gyldne mulighed at fremkalde antagelser, der, hvis de får adgang, vil skabe åndelig uklarhed og forvirre de skel, Gud har fastsat. Der er kun én sand Gud. "Himlene fortæller Guds ære, himmelhvælvingen forkynder hans hænders værk." [Salme 19,2.] "Så siger Herren, som skabte himlene; han er Gud; han, som dannede jorden og gjorde den i stand; han grundfæstede den, skabte den ikke til at ligge øde hen, men dannede den til beboelse: Jeg er Herren, der er ingen anden." [Esajas 45,18.] "Ved ikke I? Har I ikke hørt det? Er det ikke fra begyndelsen blevet jer forkyndt? Har I ikke forstået jordens grundvold? Han troner over jordens kreds, og dens beboere er som græshopper; han udspænder himlen som et slør og breder den ud som et telt til at bo i." [Esajas 40,21-22.] "Så siger Herren, Israels konge og dets genløser, Hærskarers Herre: Jeg er den første og jeg er den sidste, og uden mig er der ingen Gud." [Esajas 44,6.] Idet jeg ser på vore menigheders tilstand, fyldes jeg med frygt. Hyrderne står ikke som trofaste vægtene på murene i Zion. De er dovne og gør kun lidt, medens folk, for hvem Kristus har givet sit liv, går til grunde i deres synder. Gud kalder på mænd, som vil vågne, som vil lægge selvtilfredsheden og den kødelige død hen og blive levende redskaber i hans hænder. Budskabet for denne tid skal bæres til de store byer, og Guds folk skal vågne op til erkendelse af vigtigheden af disse byers bearbejdelse. Der må gøres meget mere for byernes frelse, end der hidtil er blevet gjort. Ikke af nogen menneskelig skabning skal vi sige: "Det er en håbløs sag." Selv de mest lovløse byer kan bearbejdes, sådan som de antediluvianske blev bearbejdet af Noa og, endnu senere, de ugudelige byer i Sodomas tid af Lot. Mange redskaber må være i virksomhed i byerne. Guds tjenere skal virke enkeltvis og i to og tre for at advare folket. Én eller to familier skal ikke alene have omsorgen for en stor by. De må ikke overbebyrdes, mens værket bliver forsømt. Der er mange former for arbejde, der skal udføres i byerne. På forskellige tider blev jeg vist, at New York ville være en vanskelig mark, og at hver gang denne by bearbejdes, må det være på en anden måde. Satan vil virke i New York med magt til at forvirre anlæggene. Men hvis Guds tjenere vil vie sig til at undersøge marken med omhu og bønnens ånd, vil Herren gennem dem gøre et godt værk i New York. Arbejderne i New York må lade sig lede af Herren og ikke opbygge ét stort foretagende under ét tag for at binde de forskellige dele af arbejdet sammen. Herren ønsker ikke dette. Han ønsker, at vort folks arbejde i New York skal udføres af små grupper under hans vejledning, og at der skal arbejdes på forskellige steder i byen. Grunden i New York må ikke købes til urimeligt høje priser med den tanke, at værket dermed vil kunne udføres mere fordelagtigt, for den Herre, vi tjener, er rig på hjælpemidler. Vore

planer for bearbejdelsen af New York er blevet alt for snævre. Der burde være centre, hvorfra der kan udgå et arbejde i de forskellige dele af byen. Sundhedsarbejde skal udføres. Dette er Herrens middel til at finde adgang til hjemmene. Hans sandhed skal bringes ind i familiernes inderkamre. Der er gjort et stort arbejde i Washington. Men arbejdet dér og i Nashville må ikke fremhæves som det store forbillede for alle andre steder. Andre byer må arbejdes på med den energi, der er anvendt i Washington og Nashville. Der må ske en opdeling af de kræfter, der nu samler sig i Battle Creek. Herren godkender ikke den hengivelse og de anstrengelser, der udføres for at fortsætte opbygningen af Battle Creek. Der er andre steder, som stadig er ubearbejdede. Arbejdere og midler bør tages fra Battle Creek og føres til andre vigtige punkter, som endnu ikke er blevet bearbejdet. De, der står som formidlere af sandheden, behøver den salvelse fra den Hellige, som viste sig hos apostlene efter Kristi himmelfart. Gud ønsker, at ingen af dem skal stille sig sådan an over for de vantrø, at deres tjeneste mister den dybe indflydelse, som Helligånden ville give den, når de uforsonlige skal advares mod den nær forestående gensynsdag, den dag hvor hvert menneske skal belønnes efter sine gerninger. Gud ønsker, at de, der bærer hans sidste nådesbudskab til en falden verden, ikke skal falde i den vildfarelse, at i debatter med vantrø skal skriftenes gaver, som består af lignelser og symboler, sættes til side, og at der skal benyttes mindre afgørende vidnesbyrd til støtte for sandheden. Mange, som har behov for en forvandling af sindet, opfatter kun lidt af den virkelige kraft i evangeliet. Erotiske historier og humoristiske fortællinger og blot menneskelige påfund, som ingenlunde følger sig til den sunde lære, passer kun til den sjælelige, uomvendte smag og er et bevis på, at Jesus er fraværende i hjertet. Guds ords klare, ligefremme vidnesbyrd smager ikke for den syge sjæl; den længes efter billige, overfladiske ting; Guds ord virker kedeligt og uinteressant. Mange af de mest populære talere blandt adventisterne prædiker behagelige ting og råber: Fred, fred! De er som hunde, der ikke kan gøre. Og de unge mænd, som aldrig har mærket deres syndighed, som aldrig har kæmpet med Gud i bøn om vished om tilgivelse og et hjerte, der er helliggjort ved den guddommelige Ånds kraft, skynder sig selv frem som egnede til at gå ud som Kristi sendebud og forkynde den tid, hvori vi lever. De har ikke et levende kendskab til deres eget hjertes tilstand. De behøver en lære, der er lige så frisk som ny omvendte syndere. I almindelighed kender de intet til de åndelige øvelser, hvori en sjæl må komme ind, som er for alvor overbevist om synd og rystet af Satans kraft, og som i den frygtelige kamp, hvori den må engagere sig med de usynlige herskarakere af det onde, må få spørgsmålet afgjort, om den vil overgive sig til den listige fjendes pile eller iføre sig Guds fulde rustning og møde den himmelske hærskers fyrste. Disse erfaringsløse børn, der knap har smagt verdens selvopofrelse, selvfornægtelse eller omvendelsens dybe værk, finder den lystigste og letteste udvej i at skaffe støtte til sig selv og overvinde oppositionen fra de uheldige ved at gøre de forfærdelige, højtidelige sandheder for denne tid til noget jævnt og behageligt, såsom populære prædikanter tilbyder deres tilhørere. Det er dem måske nok lykkedes i at blive lige så populære som de populære prædikanter; men de er ikke blevet lige så åndelige som de Frelserens tjenere, der er trofaste. Erotiske fortællinger, anekdoter og smarte replikker flyder frit fra deres læber. De får bifald i stedet for den eftertænksomme opmærksomhed, den tavse overbevisning og de suk og tårer, som alvorlige, prøvende og hjertegranskende sandheder bør fremkalde. De gør sandheden til noget billigt; den er ikke mere hellig og ophøjet, men de har sænket den ned på niveau med deres eget kødelige sind. — Vidnesbyrd for Menigheden 1:456, 457.

(A. G. Daniells blev valgt til præsident for Generalkonferencen i 1901. Dette tyder på, at dette dokument blev skrevet i 1910, en tid hvor fru White var meget bekymret over Daniells' forsømmelse af byerne og hans involvering i striden om „det daglige“.)

For nylig sagde Steve Wohlberg, at han ikke behøver at indtage noget standpunkt til det daglige, fordi Ellen White aldrig indtog noget standpunkt til det daglige, og hvis det er godt nok, at profetinden indtog den holdning, er det godt nok for ham.

Nå, Ellen White havde faktisk et standpunkt vedrørende det daglige. Hun sagde, at milleritterne havde det rette syn på det, og hun forstod, at det var hedenskab. Hun forstod, at da hedenskabet blev taget bort, begyndte de 1335; og hun forstod, at andre opfattelser end den kun frembragte mørke og forvirring.

Og den opfattelse, som man ud fra historien fra 1850 kan påvise virkelig blev udskilt som den, der bragte mørke og forvirring, er Crosiers syn på, at det daglige repræsenterede Kristi tjeneste i helligdommen; derfor mener jeg, at hun havde en forståelse af, hvad det daglige var, ikke blot hvad det var, men også hvad det repræsenterede, fordi man, hvis man forlod den position, ville komme ind i mørke og forvirring.

Men i 1910 irettesatte Ellen White også Generalkonferencens præsident og W. W. Prescott for at fremføre det samme syn som Crosiers.

Og ingen historiker vil hævde, at Prescott og Willie White og A. G. Daniells, da de fremførte den daglige, fremførte den opfattelse, at den daglige repræsenterede Kristi tjeneste i helligdommen. Det ved alle.

Men I har De hele artiklen her fra Manuscript Releases, bind 20.

Hvornår blev dette udgivet? Jo, det blev udgivet i 1988; derfor er det tilgængeligt for studerende af adventismen til overvejelse i 1988.

Hvornår etablerede Willie White og Prescott og Daniells det falske syn på »det daglige« i adventismen? Det var fra 1919 til 1931, at de fuldførte deres værk. I 1931 var sagen afgjort!! Adventismen skulle komme til at lære, at »det daglige« repræsenterer Kristi helligdomstjeneste, fordi man havde antaget den fortolkning af Skrifterne, som stammer fra frafalden protestantisme og katolicisme. Og fra dette tidspunkt identificeres »det daglige« som Kristi helligdomstjeneste.

Ak, der er nogle røster, som sætter sig imod dette, og som ved bedre, men fra det tidspunkt vendte udviklingen sig fuldstændigt.

Og så offentliggør Ellen White Estate i 1988 for os denne udtalelse fra 1910 netop på det tidspunkt, hvor det stadige blev omstridt af Prescott, Daniells og Willie White.

På dette stadium af vor erfaring må vi ikke lade vore tanker drages bort fra det særlige lys, der blev givet [os] til at overveje ved vort conferences vigtige samling. Og der var broder Daniells, hvis sind fjenden påvirkede;

Hvad betyder det? Hvad betyder det, at fjenden bearbejder dit sind? Det betyder, at Helligånden ikke bearbejder dit sind.

„...og Deres sind og ældste Prescotts sind blev påvirket af de engle, som blev fordrevet fra himlen...“

Satans værk var at aflede jeres sind, så prikker og tøddestreger skulle indføres, som Herren ikke inspirerede jer til at indføre. De var ikke væsentlige. Men dette betød meget for sandhedens sag. Og jeres tankers forestillinger, hvis I kunne blive draget bort til prikker eller tøddestreger, er et værk, udtænkt af Satan. At rette småting i de skrevne bøger antager I ville være at udføre et stort værk. Men jeg er blevet pålagt: Tavshed er veltalenhed.

De ønskede at gå ind i Uriah Smiths bog, *Thoughts on Daniel and Revelation*, og fjerne det, han sagde om, at »det daglige« var hedenskab. Derfor er en af de mænd, der i denne tidsperiode kæmper imod Willie White, Prescott og Daniells, en mand ved navn Larry Smith.

Hvem er Larry Smith? Det er Urias søn, og han ved, hvad de ønsker at gøre, og han står sammen med sin far: Det daglige er hedenskab.

Jeg skal sige: Hold op med jeres fejlfindende kritik. Hvis denne djævelens hensigt blot kunne gennemføres, da forekommer det jer, at jeres arbejde ville blive anset for at være det mest vidunderlige i sin udformning. Det var fjendens plan at få alle de angiveligt anstødelige træk frem dér, hvor alle slags mennesker ikke var enige.

„Og hvad da? Netop det værk, som behager djævelen, ville ske. Der ville blive givet en fremstilling til dem udenfor af vor tro, netop sådan som ville passe dem, som ville udvikle karaktertræk, der ville“

gøre hvad? »forårsage stor forvirring.«

Andre opfattelser af det daglige er blevet antaget, som medfører forvirring og mørke.

"og tage de gyldne øjeblikke i besiddelse, som nidkært burde bruges til at bringe det store budskab frem for folket. Fremstillingerne om ethvert emne, som vi har arbejdet med, kunne ikke alle stemme overens, og resultatet ville være at forvirre både troendes og ikke-troendes sind. Dette er netop det, Satan havde planlagt skulle ske—alt, hvad der kunne forstørres som en uoverensstemmelse.

Om Herren vil, når vi begynder at bevise disse læresætninger ud fra vort bibelstudium, vil vi se på Ezekiel 28; for i Ezekiel 28 identificeres selve roden til det Stadige. Ezekiel 28 handler om Lucifers ophøjelse, og hun markerer dette; for idet de søger at sige, at det Stadige repræsenterer Kristi helligdomstjeneste, forkastede de ikke blot det sande syn på det Stadige, et symbol på selvophøjelse, men de manifesterede netop denne selvophøjelse i deres egen erfaring. Hun understreger, at de ville bringe forvirring ind i vore rækker.

Nu foreligger her et stort værk, hvor fremmede ånder kan gøre sig gældende. Men Herren har et værk, som skal udføres for at frelse fortabte sjæle; og de pladser, som Satan, forklådt, kunne udfylde ved at bringe forvirring ind i vore rækker, vil han udfylde til fuldkommenhed, og alle

disse små forskelle vil blive forstørrede, fremtrædende.

Og hvad betyder det: »Og jeg fik vist«? Gud fortalte hende specifikt dette.

"Og det blev vist mig fra begyndelsen, at Herren hverken havde givet de ældste Daniells eller Prescott byrden for dette arbejde. Skulle Satans list bringes ind, skulle denne »Daglige« være en så stor sag, at den blev indført for at forvirre sindene og hindre arbejdets fremgang i denne vigtige tid? Det burde ikke ske, hvad end der måtte være. Dette emne burde ikke indføres,"

Søster White forstod „det daglige“, og hun forstod, at læren om, at „det daglige“ var Kristi tjeneste i helligdommen, er noget, der kom fra engle, som blev uddrevet fra Himmelen, og at det kun bringer forvirring og mørke; og hun kendte pionerernes standpunkt, at „det daglige“ repræsenterede hedenskabet, og at da „det daglige“ blev taget bort, begyndte den 1335-årige tidsprofeti. Det vidste hun. Hun kendte forskellen, uanset hvad disse fyre vil sige.

Det bør under ingen omstændigheder ske. Dette emne bør ikke bringes frem, for den ånd, som derved ville blive indført, ville virke afskrækkende, og Lucifer iagttager hver eneste bevægelse. Sataniske redskaber ville begynde deres gerning, og der ville blive bragt forvirring ind i vore rækker. Du har intet kald til at opsøge meningsforskelle, som ikke er et prøvende spørgsmål; men din tavshed er veltalenhed. Jeg har hele sagen klart fremstillet for mig. Hvis djævelen kunne indvikle nogen af vore egne folk i disse emner, således som han har foresat sig at gøre, ville Satans sag triumfere. Nu er det arbejdet, som uden forsinkelse skal tages op, og ikke nogen meningsforskel, der skal gives udtryk for.

Satan ville tilskynde de mænd, som er gået ud fra os, til at forene sig med onde engle og sinke vort værk med uvæsentlige spørgsmål, og hvilken glæde [der] ville der være i fjendens lejr. Slut eder tæt sammen, slut eder tæt sammen. Lad enhver uoverensstemmelse blive begravet. Vort arbejde nu er at anvende al vor fysiske kraft og al vor hjernes og nervers kraft på at rydde disse forskelle af vejen, så alle kommer i harmoni. Hvis Satan med sin store uhelligede visdom kunne få lov til at få det mindste greb, [ville han glæde sig].

Da jeg så, hvordan I arbejdede, omfattede mit sind hele situationen og følgerne, dersom I gik videre og gav de partier, som har forladt os, den mindste anledning til at bringe forvirring ind i vore rækker. Jeres mangel på visdom ville være netop det, Satan ønskede. Jeres højlydte forkyndelse stod ikke under Helligåndens inspiration. Jeg blev pålagt at sige jer, at jeres påpegning af fejl i de skrifter, som er forfattet af mænd, der er blevet ledet af Gud, ikke er inspireret af Gud. Og dersom dette er den visdom, som ældste Daniells ville give folket, så giv ham på ingen måde en officiel stilling, for han kan ikke ræsonnere fra årsag til virkning. Jeres tavshed om dette emne er jeres visdom. Alt, som ligner en søgen efter fejl i publikationer af mænd, som ikke længere er i live, er ikke det arbejde, Gud har givet nogen af jer at udføre. For dersom disse mænd — ældsterne Daniells og Prescott — havde fulgt de anvisninger, der blev givet ved arbejdet i byerne, ville mange, ja meget mange, være blevet overbevist om sandheden og omvendt, dygtige mænd, som [nu] befinder sig i stillinger, hvor de aldrig vil blive nået.

„Hele verden skal betragtes som én stor familie. Og når I har en sådan kilde af kundskab at øse af, hvorfor har I da i årevis ladet verden gå fortabt, skønt vidnesbyrdene er givet af vor Herre

Jesus Kristus? Sand religion lærer os at betragte enhver mand og kvinde som et menneske, mod hvem vi kan gøre godt. “

"Dette har været på tryk i mange år: —Et afbalanceret sind,' vidnesbyrd til ældste Andrews. Sindet kan udvikles til at blive en kraft til at vide, hvornår man skal tale, og hvilke byrder man skal tage op og bære, for Kristus er din lærer. Og jeg frygtede meget for dig [da jeg så dig], idet du ophøjede din egen visdom og fulgte en kurs, der ville indføre meningsforskelle. Herren kalder på vise mænd, som kan tie, når det er visdom for dem at gøre det. Hvis du vil være et helt menneske, behøver du helliggørelse ved Jesus Kristus. Nu er der netop påbegyndt et arbejde, og lad visdom ses i enhver prædikant, i enhver formand for en konference. Men her var et arbejde for dig at tage fat på for år tilbage, hvor der var brug for dig til at opløfte din røst for netop dette arbejde. Kristus gav hele sit folk særlige anvisninger om, hvad de skal gøre, og hvilke ting de ikke skal gøre. Og der er kun en kort tid tilbage for os til at virkeliggøre Herrens retfærdighed. Du kan forstå Herrens vej. Jeg så din hensigt om at føre tingene efter dine egne planer, efter at du var blevet indsat som formand. Du havde tænkt, at du ville gøre forunderlige ting, hvilket ville være et arbejde, Gud ikke havde lagt i dine hænder at udføre. Nu er dit arbejde ikke at undertrykke, men at afhjælpe enhver nødvendighed så vidt muligt, hvis Herren har antaget dig til tjeneste. Men du har meget tidligt givet bevis for, at visdom og helliggjort dømmekraft ikke er blevet åbenbaret af dig. Du fremførte sager, som ikke ville blive modtaget, medmindre Herren skulle give lys."

Jeg er blevet undervist om, at sådanne forhastede skridt ikke burde være blevet taget, såsom at vælge dig til konferencens præsident endnu et år. Men Herren forbyder flere sådanne forhastede handlinger, indtil sagen er blevet bragt frem for Herren i bøn; og eftersom det budskab er kommet til dig, at Herrens værk, som hviler på præsidenten, er et højtideligt ansvar af største alvor, havde du ingen moralsk ret til at bryde ud, som du gjorde, om emnet om „the Daily“ og antage, at din indflydelse ville afgøre spørgsmålet. Der var ældste Haskell, som har båret de tunge ansvar, og der er ældste Irwin og flere mænd, jeg kunne nævne, som bærer de tunge ansvar.

"Hvor var jeres agtelse for de ældre mænd? Hvilken myndighed kunne I udøve uden at tage alle de ansvarlige mænd med for at overveje sagen? Men lad os nu undersøge sagen. Vi må nu genoverveje, om det er Herrens dom, i lyset af det arbejde, der er blevet forsømt, at vise jeres nidkærhed for at føre arbejdet videre endnu et år. Hvis I skulle føre arbejdet videre endnu et år med den hjælp, som skal forene sig med jer, burde der ske en forandring i jer og i ældste Prescott. Og ydmyg jeres egne hjerter for Gud. Herren må få at se hos jer en tilkendegivelse af en anderledes erfaring, for hvis nogen mænd nogen sinde trængte til at blive omvendt på ny på nuværende [tid], så [er det] ældste Daniells og ældste Prescott."

Syv mænd bør udvælges, som er visdommens mænd, og som gennem Guds nådes virke [giver] bevis [på] en omvendelse på ny. For når nogen mænd er så forblindede, at de ikke kan slutte fra årsag til virkning, således at de ville tilsidesætte de mænd, som har båret arbejdets ansvar, og disse konferenspræsidenter, [at] mænd, [som] har båret arbejdet i over to år, skulle ignoreres, og en så forhastet følge indtræde, at mænd ville forsømme selve det arbejde, som i årevis er blevet holdt frem for dem — arbejdet i byerne — og ingen, eller kun meget ringe,

opmærksomhed [blive] givet de gamle mænds råd, men i stedet forkynde de ting, de selv vælger at give folket, så bærer dette sit eget vidnesbyrd om, hvor usikre sådanne mænd er til at blive betroet et så stort og vidunderligt værk.

Kristus er ikke død. Han vil aldrig tillade, at Hans værk føres videre på denne besynderlige måde. Lad bøgerne være i fred. Hvis nogen forandring er nødvendig, vil Gud have, at harmonien i denne forandring er konsekvent, men når et budskab er blevet betroet til mennesker med de store ansvar, som dermed er forbundet, kræver [Gud] troskab, som virker ved kærlighed og renser sjælen. Ældste Daniells og Prescott behøver begge omvendelse på ny. Et besynderligt værk er kommet ind, og det er ikke i harmoni med det værk, Kristus kom til vor verden for at udføre; og alle, som er sandt omvendte, vil gøre Kristi gerninger.

Vi har alle et arbejde at udføre, et værk som skal herliggøre Faderen. Vi er kommet til krisen — enten at formes efter Jesu Kristi karakter netop i denne forberedelsestid, eller ikke forsøge det. Ældste Daniells, [du er ikke] til at føle dig fri til at lade din røst lyde højt, som du har gjort under lignende omstændigheder. Og forstå, en konferenspræsident er ikke en hersker. Han arbejder i forbindelse med de vise mænd, som indtager stillingen som præsidenter, og som Gud har godkendt. Han har ikke frihed til at blande sig i de skrifter i trykte bøger, som er udgået fra de penne, Gud har godkendt. De skal ikke længere have herredømmet, medmindre de viser mindre af den herskende, dominerende magt. Krisen er kommet, for Gud vil blive vanæret.

Hvordan ser Herren på de ubearbejdede byer? Kristus er i himlen. Nu skal dens anerkendelse være: — Der er intet kongeligt herredømme. Og nu er denne verdens krise. Nu er Jeg Kraften til at frelse eller til at ødelægge. Nu er tiden, da alles skæbne er i Mine hænder. Jeg har givet Mit liv for at frelse verden. Og „Jeg, når Jeg bliver ophøjet“, den frelsende nåde, som Jeg vil meddele, vil bevise, at alle, som vil blive dannet efter den guddommelige lighed og vil være ét med Mig, skal virke, som Jeg virker, med Min genløsende nådes kraft.’ Den, som vil, [ham] tage fat sammen med sine brødre for at udføre det arbejde, som er dem givet at gøre, når de står på ansvarsfulde poster under det råd, Herren giver, og søge med største alvor at arbejde i fuldkommen harmoni med Ham, som således elskede verden, at Han gav Sit liv som et fuldt offer til verdens frelse. Jeg taler til vore prædikanter, at når de går ind i arbejdet i vore byer, så lad der være en rolig hellighed, som ledsager Ordets tjeneste. Vi kan ikke gøre det rette indtryk på folkets sind, hvis vi . . . [Nederste tredjedel af denne side efterladt blank.]

Jeg afskriver fra min Dagbog. Sandheden, således som den er i Jesus—tal om den, bed den, tro hvert ord i dens enkelhed. Hvad ville du vinde, om fejltagelser blev fremført for de mænd, som er afvejet fra troen og har givet agt på forførende ånder, mænd, som for ikke længe siden var sammen med os i troen? Vil du stille dig på djævelens side? Ret din opmærksomhed mod de ubearbejdede marker. Et verdensomspændende arbejde ligger foran os. Jeg fik fremstillinger vedrørende John Kellogg.

En meget tiltalende person repræsenterede de forestillinger, som de besnærende argumenter, han fremsatte, gav udtryk for—synspunkter, der var forskellige fra den ægte bibelske sandhed. Og de, som hungrede og tørstede efter noget nyt, fremførte ideer [så besnærende], at ældste Prescott var i stor fare. Ældste Daniells var i stor fare for at blive indhyllet i en vildfarelse, nemlig at hvis disse synspunkter kunne forkyndes overalt, ville det være som en ny verden.

"Ja, det ville det, men mens deres sind således var optaget, blev det vist mig, at broder Daniells og broder Prescott indvævede i deres erfaring anskuelser med et åndelig[tistisk] skær og drog vort folk hen til smukke stemninger, som, om muligt, ville bedrage selve de udvalgte."

De selve udvalgte kommer ikke til at blive bedraget, men der vil være mennesker, som står sammen med de selve udvalgte, der kommer til at blive bedraget. De selve udvalgte er de vise jomfruer. De tåbelige jomfruer kommer til at blive bedraget, ikke sandt?

Og idet de kloge jomfruer i denne tidsperiode, når fristelsen er til stede til at bedrage selve de udvalgte, modtager Helligåndens udgydelse, hvad modtager da de tåbelige jomfruer? Den kraftige vildfarelse i 2 Thessalonikerbrev. Også dette vil vi behandle i forbindelse med det Daglige.

—„vævede ind i deres erfaring forestillinger med et åndeligt [spiritualistisk] skær og drog vort folk hen til smukke følelser, som ville bedrage, om muligt, selv de udvalgte.“

Hvad er spiritualismens egentlige kerne?

Hvad angår beretningen om kong Saul, hvad sagde Samuel da? »Genstridighed er som trolddomskunst.« Genstridighed er trolddomskunst.

Hvor ender Saul?

FRA FORSAMLINGEN: Med heksen i Endor.

Med heksen i Endor.

Hvad var det, kong Saul gjorde, som frembragte denne række af begivenheder, der førte ham til heksen i Endor? Han satte sit ord over Guds Ord. Han havde fået at vide, hvad han skulle gøre, men han gik alligevel videre og gjorde, hvad han selv ville.

Selve spiritualismens inderste kerne er at sætte dit ord over Guds Ord. Det er dér, det hele begynder. Det er trolddom.

Hekseri er at erkende, hvordan Satan bringer dig ind under sin indflydelse. Hvordan han fortryller dig, er et magisk udtryk, der handler om magisk bedrag.

Når man bliver forhekset, hvem er da den første, der bliver forhekset? Heksen. Det hele begynder, når jeg sætter mit ord over Guds Ord. Det er trolddom, det er oprør, og jeg er den, der er blevet forhekset. Og det var det, der skete med Daniells og Prescott.

Og hvilke anskuelser forsøgte Daniells og Prescott at indføre, mens dette stod på? En urigtig opfattelse af det Stadige.

Og hvad er den sande opfattelse af det daglige? Den er, at det er hedenskab, og hedenskab er selvophøjelsens religion. Det er en religion, som begyndte i Himlens forgårde, da Satan, da Satan, satte sit ord over Guds Ord og indførte lovløshedens hemmelighed i menneskehedens historie.

Lovløshedens hemmelighed er Satans værk i at forhexe os. Det er Satans værk at få os til at sætte vort ord eller hans ord over Guds Ord.

Følger du min tankegang?

Slå ordet „misgerning“ op. Det vil definere „misgerning“ i Strong's Concordance. Og når man fører det tilbage til rodordet, hvad er da rodordet for „misgerning“? Alpha, alpha. Det er Alpha-frafaldet.

Hvornår fremførte Daniells og Prescott denne tåbelige opfattelse? I perioden med Alpha-frafaldet.

Så gå ikke glip af, hvad Søster White her siger om at forføre selv de udvalgte og om at læse Ezekiel 28. Hun vidste, hvad der foregik. Hun vidste, at denne sag om det Daglige er noget, som ikke alene er læremæssigt forkert, men som kræver, at de, der vil prædike det forkerte syn på det Daglige, sætter deres ord over Guds Ord og dermed bringer sig selv i den stilling, hvor de er forheksede; og derfor er de et redskab i Satans hånd til ved deres oprør at forhekse andre.

Jeg må med min pen nedtegne [det forhold], at disse brødre ville se fejl i deres vildledende forestillinger, som ville bringe sandheden i usikkerhed; og [alligevel] ville de [stå] frem, som [om de havde] stor åndelig dømmekraft. Nu skal jeg sige dem [at], da dette forhold blev vist mig,

Folk siger: „Åh, Ellen White, hun har ikke et standpunkt om det Daglige.“

„da jeg fik denne sag vist, da ældste Daniells opløftede sin røst som en basun i forsvaret for sine forestillinger om „det daglige“, blev de efterfølgende følger fremstillet. Vort folk var ved at blive forvirret. Jeg så resultatet, og derpå blev der givet mig advarsler om, at hvis ældste Daniells, uden hensyn til udfaldet, således lod sig påvirke og lod sig selv tro, at han stod under Guds inspiration,“

Dette er spiritualisme. Han har sat sit ord over Guds Ord. Han tror, at han bliver inspireret af Gud.

"at hvis ældste Daniells uden hensyn til udfaldet således skulle blive grebet af dette indtryk og lade sig selv tro, at han stod under Guds inspiration, ville skepsis blive sået overalt i vore rækker, og vi ville være dér, hvor Satan ville bringe sine budskaber. Fast vantro og skepsis ville blive sået i menneskers sind, og mærkelige afgrøder af ondskab ville træde i sandhedens sted. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, bind 20, 17–22.

De fremmede afgrøder af ondskab vokser i dag overalt inden for adventismen.

Ellen White giver sin tilslutning til pionerernes forståelse af de 2520.

Ellen White giver sin tilslutning til pionerernes forståelse af, at det „daglige“ i Daniels Bog repræsenterer hedenskabet.